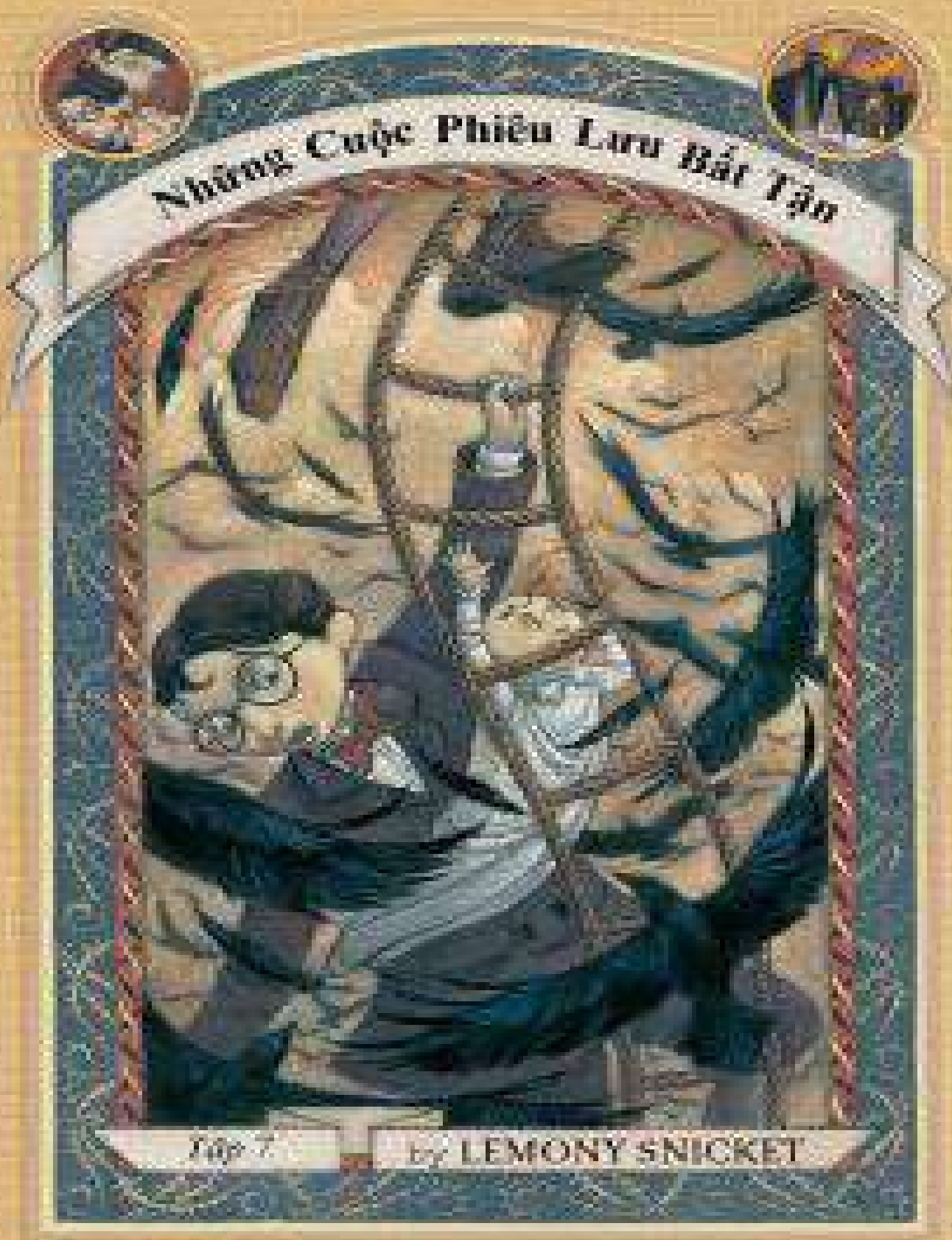

NGÔI LÀNG
TỘI TỆ

Mục lục

<u>Mở Đầu</u>
<u>Lời Tác Giả</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>

NGÔI LÀNG TỘI TỆ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Độc giả thân mến,

Khi bạn cầm lên quyển sách này chắc hẳn bạn đã nhầm lẫn, cho nên làm ơn hãy bỏ nó xuống. Ai mà lại để tâm đến loại sách kể về cuộc sống của Violet, Klaus và Sunny Baudelaire bao giờ, bởi vì từng giây từng phút chúng ở ngôi làng V.F.D đã được ghi lại một cách trung thực và chính xác từng trang giấy.

Tôi nghĩ chẳng có bất kỳ lý do gì để người ta muốn mở một quyển sách chứa đầy những vấn đề khó chịu như mấy con quạ di trú, đám đông giận dữ, một tiêu đề bài báo, bắt giữ người vô tội, cái Xà Lim Sang Trọng, và một đồng nón kì lạ.

Đó là công việc trang trọng và thiêng liêng để tìm tòi từng chi tiết về cuộc sống của bọn trẻ nhà Baudelaire rồi viết chúng lại, nhưng bạn có thể thích làm một số điều trang trọng và thiêng liêng khác, như đọc một quyển sách khác chẳng hạn

Với tất cả sự tôn trọng,

Lemony Snicket

NGÔI LÀNG TỘI TỆ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Dành tặng Beatrice,

Khi ta ở bên nhau, anh cảm thấy không thờ được.

Giống như em lúc này.

NGÔI LÀNG TÔI TÊ

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Vấn đề không phải bạn là ai, bạn sống ở đâu, và bao nhiêu người đang săn lùng bạn, mà vấn đề là những thứ bạn không đọc thường quan trọng như những thứ bạn đọc. Ví dụ, bạn đang đi trên núi, bạn không đọc biển báo "Coi chừng vách núi" vì đang bạn đọc một cuốn truyện cười, rồi bất thành lình bạn sẽ thấy mình đang đi trên không khí thay vì mấy tảng đá cứng cáp. Nếu bạn đang nướng bánh cho bạn bè, nhưng lại đọc bài "Cách Đóng Ghế" thay vì sách nấu ăn, cái bánh của bạn chắc chắn sẽ có vị như gỗ và mấy cây đinh chứ không phải là cái bánh phủ đầy trái cây. Và nếu đọc cuốn sách này thay vì một cái gì đó vui vẻ hơn, thì bạn sẽ thấy bản thân mình rên rỉ trong tuyệt vọng thay vì uốn éo trong niềm vui, nên nếu bạn còn tỉnh táo thì hãy đặt quyển sách này xuống và lựa một cuốn khác. Ví dụ, tôi biết một cuốn sách có tên "Con yêu tinh bé nhỏ nhất", chuyện kể về một người đàn ông nhỏ xíu chu du khắp Tiên Giới với đủ cuộc phiêu lưu dễ thương, cho nên bạn phải một lần đọc "Con yêu tinh bé nhỏ nhất", lăn lộn trước những thứ đáng yêu diễn ra với sinh vật hư cấu này ở một nơi bay bổng, hơn là đọc cuốn sách này rồi chìm đắm trong những thứ kinh khủng xảy đến với bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire trong ngôi làng tôi đang viết ra những từ này. Sự đau khổ, khốn khổ và lừa lọc chứa đầy trong từng trang giấy này rất đáng sợ nên quan trọng hơn hết là bạn đừng đọc thêm nữa.

Ngay khi câu chuyện này bắt đầu, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire chắc chắn ước rằng chúng không đọc tờ báo trước mắt chúng. Một tờ báo, tôi chắc bạn cũng biết, là một bộ sưu tập những câu chuyện được cho là thật, được viết bởi các tác giả, những người đã chứng kiến việc xảy ra hoặc nói chuyện với những người đã làm nó. Những tác giả đó được gọi là phóng

viên, cũng như tổng đài viên, người mổ thịt, nữ diễn viên múa ba lê, và người dọn dẹp sau cuộc đua ngựa, phóng viên đôi khi cũng nhầm lẫn. Và đây chắc chắn là trường hợp đó đối với trang bìa của tờ Daily Punctilio xuất bản lúc sáng mà bọn trẻ nhà Baudelaire đang đọc trong văn phòng của ông Poe. Tiêu đề "CẶP SONG SINH BỊ BẮT BỞI BÁ TƯỚC OMAR", chị em nó nhìn nhau ngờ ngàng với sự sai sót mà phóng viên tờ Daily Punctilio gây ra.

" 'Duncan và Isadora Quagmire'." Violet đọc lớn " 'Anh em sinh đôi được biết là những thành viên duy nhất còn sống sót của gia đình Quagmire, đã bị bắt cóc bởi bá tước Omar khét tiếng. Omar đang bị cảnh sát truy nã với nhiều tội danh kinh khủng, và rất dễ nhận dạng bởi hàng lông mày một đường và hình xăm con mắt trên mắt cá chân trái. Omar cũng bắt cóc Esmé Squalor, cố vấn tài chính quan trọng thứ sáu thành phố không rõ lý do'. Ugh!" Dĩ nhiên từ "Ugh!" không phải trong báo, nhưng đó là điều Violet thốt lên như một cách nói là nó quá chán nản để đọc thêm nữa. "Nếu chị sáng chế cái gì đó cầu thả như bài báo này." Nó nói "Nó sẽ biến liền ngay lập tức." Violet, mười bốn tuổi, đứa con cả nhà Baudelaire, một nhà sáng chế thông minh, tận dụng thời gian với mái tóc được cột bằng sợi ruy băng giữ tóc không vướn mắt khi nó suy nghĩ về một thiết bị máy móc mới.

"Còn nếu em đọc cuốn sách nào cầu thả như vậy." Klaus nói "Em sẽ không thèm ghi nhớ bất cứ điều gì." Klaus, đứa con thứ nhà Baudelaire, đã đọc rất nhiều sách hơn những đứa ở tuổi nó, gần mười ba. Ở nhiều thời khắc quan trọng, chị em phụ nó thuộc vào những kiến thức có ích mà nó ghi nhớ từ cuốn sách từng đọc nhiều năm trước.

"Krechin!" Sunny nói, đứa em út nhà Baudelaire, là đứa bé không lớn hơn quả dưa hấu. Giống nhiều đứa bé khác, Sunny thường nói những từ ngữ khó hiểu, như là "Krechin!" nghĩa là "Nếu em dùng bốn cái răng cắn cái gì đó cầu thả, thì em sẽ không thèm để lại dấu răng trên nó đâu!"

Violet đưa tờ báo tới gần một trong mấy cái đèn đọc sách của ông Poe trong văn phòng và bắt đầu đếm số lỗi sai xuất hiện trong bài báo trong mấy câu nó vừa đọc. "Điều thứ nhất." Nó nói "Các bạn nhà Quagmire không phải sinh đôi. Họ là anh em sinh ba. Thực tế thì anh của họ đã thiệt mạng trong cơn hỏa hoạn thiêu chết ba mẹ họ, điều đó cũng không thay đổi được đặc điểm sinh ra.

"Dĩ nhiên là không rồi." Klaus đồng ý "Và họ bị bắt cóc bởi bá tước Olaf, không phải là Omar. Đã rất khó tìm khi Olaf luôn luôn cải trang, mà giờ tờ báo còn viết sai tên."

"Esmé!" Sunny thêm vào, anh chị nó gật đầu. Đứa con út đang nói đến phần mà bài báo nhắc tới Esmé Squalor. Esmé và chồng bà ta, Jerome, gần đây là người giám hộ của bọn trẻ nhà Baudelaire, bọn trẻ tận mắt chứng kiến rằng Esmé không bị bá tước Olaf bắt cóc. Esmé đã bí mật giúp Olaf với âm mưu thâm độc, rồi trốn thoát với ông ấy vào phút cuối.

"Và 'không rõ lý do' là cái sai lớn nhất." Violet rầu rĩ nói "Lý do họ không rõ. Nhưng ta biết. Ta biết lý do Esmé, bá tước Olaf và đồng bọn của Olaf phải làm nhiều điều khủng khiếp. Bởi vì họ là những con người khủng khiếp." Violet đặt tờ Daily Punctilio xuống nhìn quanh văn phòng của ông Poe rồi cùng em nó thở dài buồn rầu. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire thở dài không phải vì những thứ chúng đọc, mà là cho những thứ chúng chưa đọc. Bài báo không đề cập rằng bọn trẻ nhà Quagmire và Baudelaire đều mất ba mẹ do hỏa hoạn, rồi họ đều để lại khối tài sản không lồ phía sau, nên bá tước Olaf đã nung nấu lên những kế hoạch thâm độc chỉ để chiếm đoạt hết số đó. Tờ báo không ghi bọn trẻ nhà Quagmire bị bắt trong khi giúp bọn trẻ nhà Baudelaire trốn thoát khỏi nanh vuốt của bá tước Olaf, rồi bọn trẻ nhà Baudelaire xem giải cứu bọn trẻ nhà Quagmire, nhưng rồi chúng bị bắt đi lần nữa. Phóng viên viết bài không đề cập những chuyện như Duncan Quagmire coi mình là nhà báo, còn Isadore Quagmire coi mình là một nhà thơ, mỗi đứa đều giữ một cuốn sổ tay dù đi bất cứ đâu và trong cuốn sổ tay

của chúng có viết những bí mật khủng khiếp chúng khám phá được về bá tước Olaf, nhưng những gì bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire biết được về bí mật này là từ viết tắt V.F.D, Violet, Klaus và Sunny lúc nào cũng nghĩ đến ba chữ này và chúng đại diện cho thứ kinh khủng nào. Nhưng sau tất cả, bọn trẻ nhà Baudelaire không biết được từ nào về cái thực tế anh em nhà Quagmire là bạn tốt của chúng, ba chị em nó rất lo lắng cho anh em nhà Quagmire, mỗi đêm khi chúng cố ngủ, đầu chúng lại đầy ắp những hình ảnh khủng khiếp về những gì có thể xảy ra với bọn chúng, những con người chắc chắn là niềm vui duy nhất trong đời bọn trẻ nhà Baudelaire kể từ khi chúng nhận được tin cơn hỏa hoạn giết chết ba mẹ mình và một loạt các sự việc không may đuổi theo chúng bất cứ đâu. Bài viết của tờ Daily Punctilio chắc chắn không đề cập đến những chi tiết đó vì phóng viên viết bài không biết những điều đó, hay nghĩ chúng không quan trọng, nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire biết chúng, và ba chị em ngồi với nhau một lúc và âm thầm nghĩ về những chi tiết rất rất quan trọng.

Một tràng ho đến từ cửa văn phòng, kéo chúng ra khỏi suy nghĩ, và bọn trẻ nhà Baudelaire quay sang nhìn thấy ông Poe ho vào cái khăn tay trắng. Ông Poe là một nhân viên ngân hàng, người được giao trọng trách chăm coi lũ trẻ mồ côi sau trận cháy và tôi rất tiếc khi nói ông ấy rất dễ phạm sai lầm, một cụm từ ở đây có nghĩa là "Luôn luôn ho và đặt ba đứa nhỏ nhà Baudelaire vào những nơi nguy hiểm". Người giám hộ đầu tiên ông Poe tìm thấy cho tụi nhỏ là bá tước Olaf, và người giám hộ gần đây nhất ông ấy tìm cho chúng là Esmé Squalor, còn giữa đó thì ông ta đưa tụi nhỏ vào một loạt các tình huống có vẻ không vui. Sáng nay chúng được yêu cầu tìm hiểu về ngôi nhà mới, nhưng cho tới giờ những gì ông Poe làm được là mấy cơn ho rồi để chúng ở lại với tờ báo tẻ nhạt.

"Chào buổi sáng mấy đứa." Ông Poe nói "Xin lỗi để mấy đứa chờ, nhưng từ khi ta thăng chức Phó Chủ Tịch Phụ Trách Vấn Đề Trẻ Mồ Côi ta rất rất bận rộn. Cho nên, việc tìm nhà mới cho mấy đứa trở thành việc vặt." Ông ta bước đến bàn làm việc phủ một đồng giấy tờ rồi ngồi xuống cái ghế lớn.

"Ta có gọi cho nhiều bà con xa, nhưng họ đều nghe là tất cả những chuyện kinh khủng sẽ rình rập xảy ra cho những nơi mấy đứa tới. Cũng dễ hiểu thôi, họ e ngại về bá tước Olaf nếu đồng ý nuôi mấy đứa. 'E ngại' có nghĩa là 'lo lắng'. Hơn nữa..."

Một trong ba cái điện thoại trên bàn ông Poe ngắt lời ông ấy bằng một tiếng reo ồn ào, khó nghe. "Xin lỗi." Người nhân viên ngân hàng nói với tội nhỏ rồi bắt đầu nói vào ống nghe "Poe đây. Ô kê. Ô kê. Ô kê. Tôi cũng nghĩ vậy. Ô kê. Ô kê. Cảm ơn ông Fagin." Ông Poe cúp máy và đánh dấu lên một trong các tờ giấy trên bàn. "Đó là người bà con thứ mười chín của mấy đứa." Ông Poe nói "Và là niềm hi vọng cuối cùng của ta. Ta nghĩ ta có thể thuyết phục ông ấy chăm mấy đứa, vài tháng thôi, nhưng ông ta từ chối. Cũng không đổ lỗi cho ông ta được. Ta còn lo cái danh kẻ gây rối của mấy đứa thậm chí còn ảnh hưởng uy tín của ngân hàng này."

"Nhưng tội cháu không gây rối." Klaus nói "Bá tước Olaf mới là kẻ gây rối."

Ông Poe cầm lấy tờ báo từ tội nhỏ và đọc cẩn thận "À, ta chắc là câu chuyện trong tờ Daily Punctilio sẽ giúp chính quyền bắt được Olaf, rồi bà con mấy đứa sẽ bớt e ngại."

"Nhưng mà câu chuyện đó đầy sai sót." Violet nói "Chính quyền thậm chí sẽ không biết được tên thật. Tờ báo gọi ông ta là Omar."

"Bài viết cũng làm ta thất vọng." Ông Poe nói "Phóng viên nói sẽ in hình bác bên cạnh bài viết, với tiêu đề về việc thăng chức của ta. Ta đã cắt một quả đầu thật đặc biệt. Nó sẽ làm vợ con ta rất tự hào khi thấy tên ta trên báo, nên ta hiểu sao mấy đứa thất vọng khi bài viết lại nói về anh em sinh đôi nhà Quagmire, thay vì ghi mấy đứa."

"Tội cháu đâu có quan tâm tới việc được in tên lên báo." Klaus nói "Đồng thời, anh em nhà Quagmire sinh ba chứ không phải sinh đôi."

"Cái chết của anh tụi nó đã thay đổi đặc điểm sinh ra rồi." Ông Poe nghiêm khắc giải thích "Nhưng ta không có thời gian nói về việc này. Chúng ta cần tìm..."

Một cái điện thoại khác reo lên và ông Poe xin lỗi lần nữa "Poe đây." Ông nói vào ống nghe "Không. Không. Không. Có. Có. Có. Tôi không quan tâm. Tạm biệt." Ông ấy cúp máy rồi ho vào cái khăn tay trắng trước khi chùi miệng rồi quay sang tụi nhỏ lần nữa "Cuộc gọi đó giải quyết hết vấn đề của mấy đứa rồi." Ông từ tốn nói.

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau. Bá tước Olaf bị bắt rồi sao? Hay ai đó vừa phát minh ra một cách quay ngược thời gian và cứu ba mẹ chúng khỏi vụ hỏa hoạn khủng khiếp đó? Làm sao mà tất cả vấn đề của chúng được giải quyết bằng một cuộc gọi tới nhân viên ngân hàng?

"Plinn?" Sunny hỏi.

Ông Poe cười "Mấy đứa nghe câu này chưa?" Ông ta nói " 'Cần một ngôi làng để nuôi một đứa bé' "

Bọn trẻ nhìn nhau lần nữa, chúng bớt hi vọng hơn. Trích dẫn một câu châm ngôn, cũng giống như tiếng chó sủa hay mùi bông cải bị nấu quá chín, hiếm khi chỉ ra được điều gì có ích lợi. Một câu châm ngôn, đơn giản chỉ là một nhóm nhỏ những từ ngữ được sắp xếp theo một thứ tự nhất định thì nghe mới vắn, nhưng thông thường người ta có khuynh hướng nói như vậy như thể họ đang nói điều gì đó bí ẩn và thâm thúy.

"Ta biết nó nghe có vẻ bí ẩn." Ông Poe nói tiếp "Nhưng một câu châm ngôn thì chắc chắn rất thâm thúy. 'Cần một ngôi làng để nuôi một đứa bé' nghĩa là trách nhiệm nuôi nấng con em là của mọi người trong xã hội."

"Cháu nghĩ cháu đọc một số điều về câu châm ngôn này trong sách về người Pygmy, Mbuti." Klaus nói "Bác gửi chúng cháu đến sống ở Africa sao?"

"Đừng có ngớ ngẩn." Ông Poe nói như thể hàng triệu người sống ở Africa đều ngớ ngẩn "Đó là cuộc gọi của chính quyền thành phố. Một số ngôi làng lân cận đã đang ký chương trình người giám hộ mới dựa theo câu châm ngôn 'Cần một ngôi làng để nuôi một đứa bé'. Trẻ mồ côi được gửi tới mấy ngôi làng đó và những người sống ở đó cùng nhau nuôi chúng. Thông thường, ta ủng hộ kiểu gia đình truyền thống nhiều hơn, nhưng điều này thật sự tiện lợi, vì ba mẹ mấy di chúc lại rằng mấy đứa phải được nuôi dưỡng theo cách tiện lợi nhất có thể mà."

"Ý bác là toàn bộ ngôi làng sẽ lo cho chúng cháu?" Violet hỏi "Có rất nhiều người luôn đó."

"À, ta nghĩ là họ sẽ thay phiên." Ông Poe nói, vuốt cằm "Chứ không giống như mấy đứa sẽ được ba ngăm người đưa đi ngủ cùng lúc."

"Snoita!" Sunny ré lên. Ý con bé là "Cháu muốn được anh chị đưa đi ngủ, không phải là người lạ!" Nhưng ông Poe bận tìm cái gì đó và không trả lời con bé.

"Rõ ràng ta được gửi một cuốn sách nhỏ về cái chương trình này mấy tuần trước." Ông ấy nói "Nhưng ta nghĩ nó lạc đâu đó trên bàn rồi. Oh, đây rồi. Tự coi đi."

Ông Poe rướn người qua cái bàn đưa cho chúng cuốn sách nhỏ màu mè, và bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cầm lấy coi. Trên bìa là câu châm ngôn 'Cần một ngôi làng để nuôi một đứa bé' viết bằng kiểu chữ hoa hòe, bên trong cuốn sách nhỏ là hình mấy đứa con nít cười chảnh bảnh khiến miệng bọn trẻ nhà Baudelaire chỉ cần nhìn cũng thấy đau. Vài đoạn văn giải thích 99% trẻ mồ côi tham gia vào chương trình này rất vui mừng vì được cả làng chăm sóc, và các ngôi làng được liệt kê ở trang sau đều hăm hở trở thành người giám hộ cho bất cứ đứa bé nào mất ba mẹ. Ba đứa nhỏ hình tấm hình cười toe toét, đọc câu châm ngôn hoa hòe mà cảm thấy cón cào trong bao tử. Chúng cảm thấy hơi hơi lo lắng khi có nguyên ngôi làng làm

giám hộ. Đã đủ xa lạ khi chúng được chăm sóc bởi nhiều người bà con. Vậy sẽ lạ như thế nào khi hàng trăm người đang cố đóng giả làm gia đình Baudelaire?

"Bác có nghĩ chúng cháu sẽ an toàn khỏi bá tước Olaf." Violet hỏi do dự "Nếu chúng cháu sống với toàn bộ ngôi làng?"

"Ta nên nghĩ vậy." Ông Poe nói và ho vào cái khăn tay "Với toàn bộ ngôi làng chăm sóc, cháu sẽ chắc chắn được an toàn hơn bao giờ hết. Thêm nữa, nhờ câu chuyện trong tờ Daily Punctilio, ta chắc Omar sẽ bị bắt liền."

"Olaf." Klaus sửa lại.

"À đúng rồi." Ông Poe nói "Bác vô ý nói 'Omar'. Giờ thì, có những ngôi làng nào được liệt kê trong cuốn sách nhỏ? Mấy đứa có thể tự chọn nhà mới nếu thích."

Klaus lật cuốn sách nhỏ và đọc từ danh sách làng "Paltryville." Nó nói "Nó ở chỗ Trại Cửa Lucky Smells. Chúng ta có thời gian kinh khủng ở đó."

"Calten!" Sunny hét lên, nghĩa là "Em không trở lại đó để uống trà Trung Quốc đâu!"

"Ngôi làng tiếp theo trong danh sách là Tedia." Klaus nói "Tên này thì quen thuộc với em."

"Gần chỗ chú Monty sống." Violet nói "Đừng sống ở đó - sẽ làm chúng ta nhớ chú Monty hơn thôi."

Klaus gật đầu đồng tình "Tiếp đó." Nó nói "Ngôi làng gần Lousy Lane, nên chắc chắn mùi nó như cái ngựa. Đây là ngôi làng em chưa nghe bao giờ - Ophelia."

"Không, đừng." Ông Poe nói "Ta không để mấy đứa sống ở cùng làng với ngân hàng Ophelia. Nó là một trong mấy ngân hàng ta không thích, và ta không muốn đi qua nó mỗi lần đến thăm mấy đứa."

"Zounce!" Sunny nói nghĩa là "Vớ vẩn!" Nhưng Klaus đẩy nó bằng cái cùi chỏ và chỉ ngôi làng kế tiếp trong cuốn sách nhỏ, rồi Sunny nhanh chóng đổi tông, có ý nghĩa là ngay lập tức nói "Gounce!", nghĩa là "Sống ở đó đi!"

"Á đù." Klaus nói, và chỉ chỉ nó điều mà Sunny và nó đang nói tới. Violet hốt hãi, ba chị em nó nhìn nhau rồi lại cảm thấy cồn cào trong bụng. Nhưng lần này ít lo lắng mà có một chút ít hi vọng hơn - một hi vọng có thể cuộc gọi cuối cùng của ông Poe có thể thật sự giải quyết hết mọi chuyện, và có thể những gì chúng đọc ngay trong quyển sách nhỏ này sẽ trở nên quan trọng hơn những gì chúng không đọc trong báo. Dưới cùng của danh sách các ngôi làng, bên dưới Paltryville, Tedia và Ophelia và thứ quan trọng nhất mà chúng đọc được sáng nay. In hoa, ngay trang sau của cuốn sách nhỏ ông Poe đưa cho chúng là từ V.F.D.

NGÔI LÀNG TỒI TỆ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Khi bạn di chuyển bằng xe buýt, luôn khó mà quyết định xem bạn nên ngồi ghế sát cửa sổ, ghế sát lối đi hay là ghế giữa. Nếu bạn ngồi ghế sát lối đi, bạn có lợi thế đuổi chân lúc nào bạn thích, nhưng bạn bất lợi là người qua lại có thể vô tình dậm lên ngón chân bạn hoặc là làm đổ cái gì đó lên quần áo bạn. Nếu bạn ngồi ghế sát cửa, bạn có lợi thế ngắm nhìn phong cảnh rõ ràng, nhưng cái bất lợi là bạn phải xem đám côn trùng chết khi đập vào kính. Nếu bạn chọn ghế giữa thì sẽ không có bất kì cái lợi thế nào cả, mà còn thêm nhiều bất lợi là người ta sẽ dựa vào bạn khi họ ngủ gục. Bạn thấy đó là lý do tại sao bạn nên sắp xếp để thuê một chiếc limousine hay một con la còn hơn là đi xe buýt tới điểm đến của bạn.

Tuy nhiên bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không có tiền mướn xe limousine, hay là mất vài tuần để tới V.F.D bằng con la, nên chúng đi tới nhà mới bằng xe buýt. Tụi nhỏ nghĩ rằng chắc phải dùng nhiều nỗ lực để thuyết phục ông Poe chọn V.F.D là làng giám hộ mới của chúng, nhưng ngay khi chúng thấy ba chữ viết tắt kia trong cuốn sách nhỏ, thì một trong mấy cái điện thoại của ông Poe reo lên, rồi ngay khi ông ta cúp máy ông ấy quá bận để tranh luận. Ông ta chỉ có thời gian sắp xếp với chính quyền và đưa chúng ra trạm xe buýt. Khi ông ấy thấy chúng biến mất - cụm từ ở đây nghĩa là "cho tụi nhỏ nhà Baudelaire lên xe buýt, thay vì làm những điều lịch sự và đưa chúng đến nhà mới" - Ông ấy chỉ chúng đến báo cáo với Tòa Thị Chính của V.F.D, rồi bảo chúng hứa không làm bất kì điều gì ảnh hưởng đến danh tiếng ngân hàng của ông. Trước khi chúng biết điều đó, Violet ngồi ghế sát lối đi, phủi bụi trên áo khoát và xoa mấy ngón chân đau,

Klaus ngồi sát cửa sổ ngắm cảnh vật qua một lớp côn trùng chết. Sunny ngồi giữa chúng, gặm cái tay vịn.

"Đừng dựa!" Con bé nghiêm khắc noi, em trai nó cười.

"Đừng lo, Sunny." Nó nói "Chúng ta đảm bảo không dựa vào em nếu ta ngủ gục đâu. Ta không có nhiều thời gian nghỉ - không có - ta có thể đến V.F.D bất kì lúc nào."

"Em nghĩ nó là viết tắt của cái gì?" Violet hỏi "Cuốn sách nhỏ hay cái bản đồ ở trạm xe buýt cũng không chỉ ra được điều gì ngoài ba chữ cái."

"Em không biết." Klaus nói "Chị có nghĩ ta nên nói bác Poe về V.F.D bí ẩn không? Biết đâu ông ấy có thể giúp chúng ta."

"Chưa chắc à nha." Violet nói "Ông ta có giúp ích được gì đó giờ đâu. Chị ước gì mấy bạn Quagmire ở đây. Chị cá là họ có thể giúp chúng ta."

"Em ước anh em nhà Quagmire ở đây, cho dù họ không thể giúp chúng ta." Klaus nói, và chị nó gật đầu đồng ý. Chẳng đứa nhỏ nhà Baudelaire nói gì nữa về việc lo lắng cho anh em sinh ba, chúng ngồi lặng im suốt đoạn đường còn lại, hi vọng đi đến V.F.D sẽ mang chúng đến gần việc cứu bạn mình.

"V.F.D!" Bác tài cuối cùng cũng nói "Trạm dừng kế, V.F.D! Nếu nhìn ra cửa sổ, mấy người có thể thấy ta đang đến ngôi làng nha bà con!"

"Nó như thế nào?" Violet hỏi Klaus.

Klaus ngó ra ngoài cửa sổ qua lớp bụi chết "Phẳng lì." Nó nói.

Violet và Sunny nghiêng qua nhìn và thấy em trai nó nói đúng. Vùng quê như được ai đó vẽ đường chân trời - từ "chân trời" nghĩa là "ranh giới nơi bầu trời kết thúc và thế giới bắt đầu" - và quên vẽ mấy thứ khác. Mảnh đất

trải dài trong tầm mắt, và chẳng còn gì khác ngoài mảnh đất bằng phẳng khô cằn với mấy tờ báo bật lên khi xe buýt chạy qua.

"Em không thấy ngôi làng nào cả." Klaus nói "Chị có nghĩ nó dưới lòng đất không?"

"Novedri!" Sunny nói nghĩa là "Không dưới lòng đất không có vui đâu nha!"

"Chắc ngôi làng bên kia." Violet nói, nheo mắt ráng nhìn kĩ hết cỡ "Em thấy không? Phía ngoài đường chân trời, có một màu đen mờ mờ. Nhìn nó như khói, nhưng có thể nó là một số tòa nhà nhìn từ xa."

"Em không thấy." Klaus nói "Con sâu bướm che mất tiu rồi. Nhưng cái điểm mờ mờ đó có thể là ảo giác."

"Ảo?" Sunny hỏi.

"Ảo ảnh là khi mắt ta lừa dối bản thân, nhất là trong thời tiết nóng. Nó cũng được gọi là ảo giác, nhưng em thích tên 'ảo ảnh' hơn."

"Chị cũng vậy." Violet đồng ý "Nhưng mình hãy hi vọng đó không phải là ảo giác hay ảo ảnh. Hi vọng nó là V.F.D."

"V.F.D!" Bác tài hô lên, khi xe tới trạm "V.F.D! Ai xuống V.F.D!"

Bọn trẻ nhà Baudelaire đứng dậy, lấy hành lý, rồi đi ra lối đi, nhưng khi đến cửa xe, chúng dừng lại nhìn chăm chăm một cách ngờ vực cái quan cảnh bằng phẳng trống trơn.

"Tới trạm V.F.D thiệt rồi hả?" Violet hỏi bác tài "Cháu nghĩ V.F.D là ngôi làng chứ."

"Đúng mà." Bác tài trả lời "Chỉ cần đi đến cái đốm mờ mờ đen phía đường chân trời đó. Tôi biết nó như thế nào - à thì tôi không nhớ cái cụm từ

miêu tả khi nhìn thấy nó - nhưng nó đúng là ngôi làng."

"Bác không đưa tụi cháu tới gần hơn à?" Violet hỏi bên lên "Tụi cháu có em bé, và đoạn đường có vẻ khá xa."

"Ước gì tôi có thể giúp." Bác tài nói ân cần, nhìn xuống Sunny "Nhưng Hội Người Cao Tuổi có luật rất khó khăn. Tôi phải để hành khách đến V.F.D ở đây, không là tôi bị phạt."

"Ai là Hội Người Cao Tuổi?" Klaus hỏi.

"Hey!" Một giọng nói phía sau xe gọi lên "Nói tụi nó nhanh lên coi, xuống xe lẹ! Cửa mở mấy con ruồi bọ may vô kia!"

"Xuống đi mấy đứa." Bác tài nói rồi bọn trẻ nhà Baudelaire bước khỏi xe buýt xuống vùng đất phẳng lì của V.F.D. Cửa đóng lại, với vài tiếng máy bác tài lái xe đi để lại tụi nhỏ một mình trên vùng đất trống. Chị em nó nhìn chiếc xe buýt nhỏ dần nhỏ dần rồi chạy đi, chúng đi về phía ngôi nhà mới nơi bóng đen mờ.

"À, giờ thì em thấy rồi." Klaus nói, nheo mắt phía sau cặp kính "Nhưng em không thể tin được. Chắc mất cả buổi chiều mới tới được đó quá."

"Vậy tốt hơn hết là ta nên bắt đầu đi thôi." Violet nói, ẵm Sunny đặt lên cái vali của nó "Cái hành lý này có bánh xe." Nó nói với đứa em gái "Nên em có thể ngồi lên còn chị thì kéo em theo."

"Sanks!" Sunny nói, nghĩa là "Chị tính thật chu đáo!" và bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu cuộc hành trình dài về phía bóng đen mờ ở đường chân trời. Sau vài bước chân, thì những điều bất lợi trên xe buýt dường như chỉ là mấy củ khoai tây nhỏ. "Khoai tây nhỏ" là cụm từ không liên quan gì đến đồng rau củ bé tí. Thay vào đó là nó diễn tả sự thay đổi cảm xúc khi thứ gì đó được mang ra so sánh với một thứ khác. Ví dụ, nếu bạn đang đi dưới mưa, bạn sẽ lo mình bị ướt, nhưng khi bạn quẹo ngay góc đường và thấy

một đám chó hung dữ, thì việc bị ướn sẽ trở thành mấy củ khoai tây nhỏ so với việc bị rượt chạy khắp hẻm la làng hay bị cắn. Khi bọn trẻ nhà Baudelaire bắt đầu hành trình đi về phía V.F.D, việc mấy con bọ chết, bị dậm ngón chân và bị người khác dựa trở thành mấy củ khoai tây nhỏ so với những chuyện khó chịu hơn mà chúng đang đối mặt. Không có gì trên vùng đất bằng phẳng này chặn gió, cơn gió tập trung ập vào Violet, một cụm từ ở đây có nghĩa là tóc Violet rối tung lên như chưa bao giờ được chải. Còn Klaus đi sau Violet, gió không thổi vào nó nhiều, nhưng không có gì khác trên vùng đất này cho nó bám vào, cát bụi trên mặt đất tập trung ập vào đứa con thứ nhà Baudelaire, và ngay lập tức nó dơ từ đầu tới chân, nhìn nó như cả năm chưa tắm. An tọa trên hành lý của Violet, Sunny tránh khỏi bụi bặm, nhưng không có thứ gì khác trong vùng đất này để che nắng, mặt trời tập trung chiếu vào nó, điều đó nghĩa là nó sẽ nhanh chóng bị rám nắng như một đứa bé đã tắm nắng bên bờ biển suốt sáu tháng, thay vì vài giờ trên cái vali.

Nhưng thậm chí khi chúng tiếp cận ngôi làng, V.F.D vẫn mờ ảo như lúc ở xa. Khi bọn trẻ tới gần, gần hơn ngôi nhà mới, chúng có thể thấy mấy tòa nhà với kích thước khác nhau, chia cách nhau bởi những con đường rộng và hẹp, bọn trẻ nhà Baudelaire có thể thấy những cây cột đèn và cột cờ ồm yếu chia thẳng lên trời. Nhưng mọi thứ chúng nhìn thấy - từ đỉnh của tòa nhà cao nhất cho đến khúc quanh của con đường hẹp nhất - đều đen thui, dường như nó còn run lên đôi chút, cứ như toàn bộ ngôi làng được vẽ trên một mảnh vải đang run rẩy trong gió. Các tòa nhà run rẩy, các cột đèn run rẩy, và ngay cả con đường cũng run lên khe khẽ, nó không giống với ngôi làng nào mà bọn trẻ nhà Baudelaire từng thấy. Nó là một bí ẩn, nhưng không giống với kiểu bí ẩn nào, khi bọn trẻ tới vòng đai V.F.D, tìm hiểu xem điều gì gây ra hiệu ứng run đó, rồi chúng không thấy tốt hơn chút nào khi bí ẩn được giải mã.

Ngôi làng bị bao phủ bởi đám quạ. Gần như từng inch của từng từng đồ vật đều có một một con chim to lớn đen xì đậu trên đó rồi đưa mắt nhìn dò

xét tụi nhỏ khi chúng đứng sát rìa làng. Có mấy con quạ đứng trên mái nhà, đậu trên bệ cửa sổ và ngồi xõm trên các bậc thang và vỉa hè. Chúng bao trùm lên mấy cái cây, từ ngọn xuống tới cái rễ trời lên từ mặt đất phủ đầy quạ, chúng tụ tập thành một đám lớn trên cây để tán gẫu theo cách của quạ. Lũ quạ bao trùm cột đèn và cột cờ, có mấy con nằm nghỉ trong máng xối hay nghỉ ngơi giữa cột rào. Thậm chí có sáu con đang túm tụm cùng nhau trên cái bảng ghi chữ "Tòa Thị Chính", với một mũi tên chỉ xuống một con đường ngập tràn quạ. Đám quạ không kêu quác quác, đó là điều chúng hay làm, hay chơi kèn trumpet, đó là điều chắc chắn chúng không bao giờ làm, nhưng ngôi làng không hề im lặng. Không khí đầy tiếng quạ di chuyển xung quanh. Đôi khi sẽ có con bay từ chỗ này sang chỗ khác, kiểu như nó bất chợt thấy chán đậu trên hộp thư, nó nghĩ sẽ vui hơn nếu đậu trên nầm cửa. thỉnh thoảng, nhiều con quạ sẽ tung cánh, kiểu như chúng bị chèn ép khi ngồi cùng nhau trên một cái ghế dài và muốn đuổi ra một chút. Rồi gần như liên tục, bọn chúng sẽ thay đổi chỗ đậu và cố làm mình thoải mái khi ở trong cái khu chật chội này. Tất cả sự di chuyển này giải thích tại sao ngôi làng lại rung rinh như vậy, nhưng điều đó chắc chắn không làm cho bọn trẻ thấy tốt chút nào, chúng đứng với nhau lặng im trong một lúc, cố gắng thu gom sự can đảm để đi qua giữa một rừng chim không yên này.

"Em từng đọc ba cuốn sách về quạ." Klaus nói "Chúng hoàn toàn vô hại."

"Chị biết." Violet nói "Nó thật bất thường khi thấy quá nhiều quạ trong một khu vực, nhưng chẳng có gì để lo. Chỉ là mấy củ khoai tây nhỏ thôi."

"Zimuster." Sunny đồng ý, nhưng ba đứa tụi nó vẫn không bước thêm bước nào gần hơn tới thị trấn quạ. Mặc dù chúng nói với nhau - quạ là loài chim vô hại, không có gì phải lo, và "Zimuster" nghĩa là "Sẽ thật ngớ ngẩn khi sợ một đồng chim" - nhưng dường như bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy chúng đang đối mặt với mấy củ khoai tây chà bá.

Nếu tôi là một trong số tội Baudelaire, tôi sẽ đứng ngoài làng suốt đời, khóc thút thít với nỗi sợ, còn hơn là bước bất kì bước nào vào con đường đầy quạ, nhưng chỉ mất vài phút thì bọn trẻ nhà Baudelaire vức dậy can đảm để vượt qua đám chim lợn xộn này tới Tòa Thị Chính.

"Không khó như chị nghĩ." Violet nói nhỏ để không ảnh hưởng đến mấy con quạ gần đó "Nó không đúng là mấy củ khoai tây nhỏ, nhưng có đủ chỗ giữa chúng cho ta bước qua."

"Đúng vậy." Klaus nói, mắt nó nhìn vĩa hè để tránh dậm lên đuôi quạ "Và chúng có né qua, một tí xiu, khi ta bước qua."

"Racah." Sunny nói, bò cẩn thận hết mức. Ý con bé là "Thứ lỗi, giống như là đi qua giữa một đám người lùn." Và anh chị nó mỉm cười đồng tình. Một lát sau, chúng đã đi qua khối đường nhà đầy quạ, và ở phía góc xa là một tòa nhà cao, ấn tượng làm bằng cẩm thạch trắng xuất hiện - ít nhất là nó ở xa mà tội nhỏ nhà Baudelaire có thể nói, vì nó cũng phủ đầy quạ như toàn bộ khu vực còn lại. Thậm chí cái bảng "Tòa Thị Chính" nhìn như "Ta Tị Cính" vì ba con quạ mập đậu lên, nhìn bọn trẻ nhà Baudelaire bằng đôi mắt ti hí. Violet giơ tay lên muốn gõ cửa, nhưng rồi dừng lại.

"Sao vậy?" Klaus hỏi.

"Không có gì." Violet trả lời, nhưng tay nó vẫn giơ trên không "Chị hơi bất an. Sau tất cả, đây là Tòa Thị Chính của V.F.D. Theo ta biết, phía sau cánh cửa có thể là bí mật ta đang tìm kiếm từ khi anh em nhà Quagmire bị bắt cóc."

"Có lẽ ta không nên quá hi vọng." Klaus nói "Nhớ là khi ta sống với gia đình Squalor, ta cũng nghĩ là mình sẽ giải mã bí ẩn V.F.D, nhưng ta đã sai. Ta có thể sai lần này thì sao."

"Nhưng cũng có thể đúng." Violet nói "Và nếu như ta đúng, ta nên chuẩn bị cho những điều tồi tệ phía sau cánh cửa này."

"Cứ cho là vậy." Klaus chỉ ra "Thì ta cũng chẳng có gì để chuẩn bị."

"Gaksoo!" Sunny nói. Ý con bé là "Chẳng hay ho gì tranh cãi cả, vì chúng ta không thể biết ta sai hay đúng cho đến khi gõ cái cửa này." Và trước khi anh chị nó trả lời, nó bò qua chân Klaus rồi lao vào cái cửa, cụm từ ở đây có nghĩa là "gõ thật mạnh vào cái cửa bằng những khớp ngón tay bé xíu".

"Mời vào!" Một tiếng nói lớn vang lên, bọn trẻ nhà Baudelaire mở cửa và thấy chúng đang ở trong một căn phòng rộng lớn với trần nhà cao, sàn nhà sáng bóng, một cái ghế thiết dài, với mấy bức tranh quạ rất chi tiết treo trên tường. Trước cái ghế là một cái bục nhỏ có một người phụ nữ đội nón bảo hiểm mô tô đứng ở trên, sau cái bục có lẽ là hàng trăm cái ghế xếp, hầu hết những người ngồi lên chúng đang nhìn bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire. Nhưng bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire không nhìn lại. Ba đứa nhỏ nhìn chăm chú vào mấy người ngồi trên ghế dài, họ không thèm liếc nhìn mấy cái ghế xếp.

Trên ghế dài là hai mươi lăm người với hai điểm chung. Đầu tiên thì tất cả đều khá già - người trẻ nhất trên ghế, là một bà ngồi ở cuối ghế, trông khoảng tám mươi một tuổi, còn mấy người khác thì già hơn một tí. Nhưng điều thứ hai thì ít thú vị hơn. Thoạt nhìn, nó trông giống như mấy con quạ bay từ ngoài đường rồi đậu lên ghế dài - đậu lên mấy cái đầu, nhưng khi bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn kĩ hơn, chúng thấy mấy con quạ này không chớp mắt, hay vỗ cánh, hay động đậy gì cả, rồi bọn trẻ nhận ra chúng chẳng có gì hơn là mấy cái nón đen làm giống y chang mấy con quạ. Nó chỉ là một cái nón kì lạ, vậy mà tụi nhỏ nhìn chăm chú hết vài phút mà không nhận thấy gì khác.

"Mấy đứa là bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đúng không?" Một ông già ngồi trên ghế dài hỏi nghiêm nghị. Khi ông ấy nói, cái nón quạ run run lên, trông thật lố bịch "Chúng ta đang trông chờ các cháu, mặc dù không ai nói với ta là mấy đứa trông gớm tới vậy. Ba đứa là đám con nít rồi bởi, bụi bặm

và đen đúa nhất ta từng thấy. Mấy đứa có chắc mình là lũ trẻ chúng ta đang chờ không?"

"Vâng." Violet trả lời "Cháu là Violet Baudelaire, đây là em trai cháu, Klaus và em gái cháu, Sunny, còn lý do tại sao chúng cháu..."

"Suýt." một ông già khác nói "Chúng ta không thảo luận với mấy đứa lúc này. Luật 492 nêu rõ rằng Hội Người Cao Tuổi chỉ thảo luận với người trên bục. Giờ đây chúng ta đang thảo luận về Cảnh Sát Trưởng mới. Bà con có ai thắc mắc gì về Sĩ Quan Luciana không?"

"Có, tôi có một câu hỏi." Một ông la lên từ ghế xếp "Tôi muốn biết chuyện gì xảy ra với người Cảnh Sát Trưởng trước. Tôi thích tên ấy."

Người phụ nữ trên bục giơ lên một cái găng tay trắng, và bọn trẻ nhà Baudelaire quay nhìn bà ta lần đầu. Sĩ Quan Luciana là người phụ nữ rất cao mang một đôi boot đen lớn, mặc áo khoác xanh dương với huy hiệu sáng bóng, đội cái nón bảo hiểm mô tô với tấm che kéo xuống che mắt. Bọn trẻ nhà Baudelaire có thể nhìn thấy miệng bà ta, bên dưới rìa tấm che, tô bằng son đỏ chói. "Cảnh Sát Trưởng trước bị thương cổ họng." Bà nói, quay đầu đội nón bảo hiểm sang người đàn ông hỏi "Ông ta vô tình nuốt phải một hộp đinh ghim. Nhưng ta không có thời gian nói về ông ấy. Tôi là Cảnh Sát Trưởng mới của các người, và tôi chắc chắn sẽ trừng phạt thích đáng những người phá luật trong làng này. Ta thấy không còn gì để thảo luận nữa."

"Tôi khá là đồng ý với cô." Ông già lúc đầu nói khi những người ngồi trên ghế xếp gật đầu "Hội Người Cao Tuổi kết thúc cuộc thảo luận của Sĩ Quan Luciana. Hector, mang tụi trẻ mồ côi lên bục để thảo luận."

Một người đàn ông ốm nhách trong bộ đồ yếm đứng dậy từ ghế xếp khi Cảnh Sát Trưởng bước xuống khỏi bục với một nụ cười trên môi son. Mắt ông ta dãn vào sàn nhà, ông ấy bước đến bọn trẻ nhà Baudelaire, đầu tiên

chỉ vào Hội Người Cao Tuổi ngồi trên ghế dài rồi sau đó chỉ vào cái bọc trống. Mặc dù chúng thích kiểu giao tiếp lịch sự hơn vậy, nhưng bọn trẻ hiểu ngay, rồi Violet cùng Klaus bước lên bọc, sau đó ẵm Sunny lên cùng chúng.

Một trong mấy bà già trong Hội Người Cao Tuổi nói "Bây giờ chúng ta thảo luận về việc giám hộ bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire. Với chương trình mới của chính quyền, toàn bộ làng V.F.D sẽ đóng giả người giám hộ cho ba đứa trẻ này bởi vì cần một ngôi làng để nuôi một đứa bé. Ai có câu hỏi gì không?"

"Chúng có phải là đám trẻ Baudelaire." Một giọng nói từ cuối phòng "được nhắc đến trong vụ bắt cóc lũ trẻ nhà Quagmire bởi bá tước Omar không?"

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn qua thấy một người phụ nữ mặc áo choàng tằm màu hồng sáng giơ lên một tờ báo Daily Punctilio "Trong báo nói là tên bá tước quý quái đó sẽ theo chân tụi nhỏ này. Tôi không muốn người như vậy trong làng mình!"

"Chúng ta không cần phải lo vấn đề đó, bà Morrow." Một thành viên Hội Người Cao Tuổi trả lời dịu dàng "Chúng ta sẽ giải thích sau. Giờ thì khi mấy đứa nhỏ có người giám hộ, thì người giám hộ sẽ cho chúng làm việc nhà, cho nên bọn trẻ nhà Baudelaire phải làm việc nhà cho nguyên cái làng này. Bắt đầu từ sáng mai, ba đứa phải có trách nhiệm làm bất cứ việc gì được yêu cầu."

Bọn trẻ nhìn nhau nghi ngại "Xin lỗi chứ." Klaus nói rụt rè "Nhưng một ngày chỉ có hai mươi bốn tiếng, mà ở đây có hàng trăm con người. Sao chúng cháu có thể làm hết việc cho mọi người chứ?"

"Im!" Nhiều thành viên Hội Người Cao Tuổi đồng thanh nói rồi người đàn bà trẻ nhất lên tiếng "Luật 920 nêu rõ rằng không ai được nói khi đứng

trên bục trừ khi mấy đứa là cảnh sát viên. Mấy đứa là trẻ mồ côi, không phải là cảnh sát viên, nên im đi. Giờ, chiếu theo lũ quạ V.F.D, mấy đứa xếp lịch làm việc như sau: Buổi sáng, đám quạ đậu ở khu phố trên, nên mấy đứa làm tất cả công việc ở khu phố dưới để lũ quạ không cản trở. Buổi chiều, như mấy đứa thấy, lũ quạ đậu ở khu phố dưới, nên mấy đứa sẽ làm ở khu phố trên. Đặc biệt là chú ý đến đài phun nước mới của tụi ta, nó vừa được lắp sáng nay. Nó rất đẹp và cần được giữ gìn càng sạch càng tốt. Vào ban đêm, lũ quạ sẽ ngủ ở Cây Nevermore, ở ngoại ô làng, nên không có vấn đề gì ở đó. Có câu hỏi nào không?"

"Tôi có một câu hỏi." Người đàn ông mặc quần caro hỏi. Ông ta đứng dậy từ ghế xếp và chỉ tụi nhỏ nhà Baudelaire "Chúng sẽ ở đâu? Cần một ngôi làng để nuôi một đứa bé, nhưng không có nghĩa là nhà chúng tôi bị làm phiền bởi tiếng ồn con nít chứ?"

"Vâng." Bà Morrow đồng ý "Tôi có thể cho chúng làm toàn bộ việc nhà nhưng tôi không muốn chúng làm lộn xộn nhà tôi."

Nhiều người dân khác nói lên "Nghe đây, nghe đây!" Họ nói, biểu hiện như kiểu "Tôi không muốn Violet, Klaus và Sunny Baudelaire sống với tôi!"

Một trong những người già nhất Hội Cao Tuổi giơ hai tay lên "Thôi nào." Ông ta nói "Làm cái gì mà ồn ào vậy. Tụi nhỏ sống với Hector, người đa năng của chúng ta. Ông ta sẽ cho chúng ăn, cho chúng mặc, đảm bảo chúng làm hết việc nhà và phải có trách nhiệm dạy chúng tất cả luật lệ của V.F.D, nên chúng sẽ không gây chuyện tệ hại gì đâu, điển hình là nói chuyện khi đứng trên bục."

"Cảm ơn trời." Người đàn ông quần caro lầm bầm.

"Giờ thì bọn trẻ nhà Baudelaire." Một người khác của Hội nói. Bà ấy ngồi xa cái bục nên phải rướn đầu lên nhìn tụi nhỏ, nón bà ta nhìn như sắp

rốt khỏi đầu. "Trước khi Hector mang mấy đứa về nhà, ta chắc là mấy đứa có chút e ngại. Xui cái là tụi bây không được nói bây giờ, nếu không tụi ta sẽ biết nó là gì. Nhưng ông Poe có gửi cho chúng ta một số tài liệu liên quan đến tên bá tước Olaf này."

"Omar chứ." Bà Morrow sửa lại, chỉ vào tiêu đề bài báo.

"Im coi!" Hội Cao Tuổi nói "Giờ thì bọn trẻ nhà Baudelaire, ta chắc mấy đứa lo sợ về tên đồng bọn Olaf, nhưng với tư cách là người giám hộ, ngôi làng sẽ bảo vệ mấy đứa. Đó là lý do chúng ta vừa ban hành luật mới, luật 19833. Nêu rõ rằng không kẻ xấu nào được phép ở trong phạm vi làng."

"Nghe đây, nghe đây!" Người dân hét lên và Hội Người Cao Tuổi gật đầu chán nản, làm lung lay cái nón con quạ.

"Giờ, nếu không còn câu hỏi nào." Một người cao tuổi kết luận "Hector, đưa tụi nhỏ nhà Baudelaire xuống bục rồi đưa về nhà đi."

Vẫn dán mắt vào sàn nhà, người đàn ông trong bộ đồ yếm lạnh lẽ đi tới cái bục đưa chúng ra khỏi phòng. Bọn trẻ nhanh chân bắt kịp người đàn ông đa năng, ông ta chẳng nói một lời nào. Ông ta không vui khi chăm sóc ba đứa nhỏ sao? Hay ông ta bực Hội Người Cao Tuổi? Hay ông ta không thể nói? Nó làm bọn trẻ nhà Baudelaire nhớ đến một tên đồng bọn của bá tước Olaf, cái tên bán nam bán nữ và chẳng bao giờ nói. Bọn trẻ bước đi phía sau Hector, không dám đến gần người đàn ông im lặng kì lạ này.

Khi Hector mở cửa Tòa Thị Chính đưa bọn trẻ trở lại via hè đầy quạ, ông ta thở dài - âm thanh đầu tiên mà bọn trẻ nghe từ ông ấy. Rồi ông ta nhìn xuống từng đứa trẻ nhà Baudelaire, mỉm cười thân thiện với chúng. "Ta chứa bao giờ thật sự thư thái." Ông ta nói với chúng bằng một giọng ân cần "Cho tới khi ta rời khỏi Tòa Thị Chính. Hội Người Cao Tuổi làm ta thấy bị kìm kẹp. Mấy cái luật lệ hà khắc đó! Nó làm ta thấy kìm kẹp khi chẳng bao giờ nói được gì trong suốt mấy buổi họp hội. Nhưng ta luôn thấy tốt hơn

nhiều ngay thời khắc ta bước ra khỏi tòa nhà. Giờ thì, có lẽ ta sẽ dành một ít thời gian với nhau, nên biết vài điều thẳng thắn nha. Thứ nhất, gọi ta là Hector. Thứ hai, ta hi vọng mấy đứa thích đồ ăn Mê Xi Cô vì ta chuyên nó. Và thứ ba, ta muốn mấy đứa xem vài thứ diệu kì, ta vừa đúng lúc. Mặt trời sắp lặn rồi."

Đúng rồi. Bọn trẻ nhà Baudelaire không nhận thấy, khi chúng bước ra khỏi Tòa Thị Chính, ánh sáng chiều tà đang vụt tắt và mặt trời vừa mới bắt đầu lặn xuống đường chân trời. "Thật dễ thương." Violet nói lịch sự, mặc dù con bé không hiểu có ghê gớm khi đứng ngắm hoàng hôn.

"Suýt." Hector nói "Ai mà quan tâm mặt trời lặn chứ? Yên lặng chút đi và coi tụi quạ kia. Nó sắp diễn ra vài giây nữa thôi."

"Chuyện gì sắp diễn ra?" Klaus nói.

"Suýt." Hector nhắc lại, và rồi nó bắt đầu xảy ra. Hội Người Cao Tuổi đã nói cho bọn trẻ nhà Baudelaire nghe về lịch đậu của lũ quạ, nhưng ba đứa nhỏ không dành bất cứ giây nào để nghĩ đến vấn đề, cụm từ ở đây có nghĩa là "xem xét, thậm chí là một giây, xem nó sẽ như thế nào khi hàng ngàn con quạ bay lên cùng nhau với chỗ khác". Một trong mấy con quạ lớn nhất, ngồi trên hộp thư, bay lên đầu tiên, với một tiếng đập cánh cậ ầy - hay cô ầy, rất khó để nói từ khoảng cách xa - bắt đầu bay lên một vòng lớn trên đầu tụi nhỏ. Rồi một con quạ từ bệ cửa sổ Tòa Thị Chính bay lên nhập bọn với con quạ đầu tiên, rồi một con từ bụi cây gần bên, rồi một con từ dưới đường, rồi hàng trăm con quạ bắt đầu cất cánh cùng lúc, xoay vòng trên không, trông như một cái bóng không lồ nhất ra khỏi ngôi làng. Bọn trẻ nhà Baudelaire cuối cùng cũng có thể nhìn thấy toàn bộ con đường như thế nào, và chúng có thể ngắm soi từng chi tiết mấy tòa nhà khi lũ quạ rời khỏi chỗ đậu. Nhưng bọn trẻ không mấy gì nhìn ngôi làng. Thay vào đó, chúng nhìn lên, nhìn cảnh tượng bí ẩn tuyệt đẹp mà mấy con chim đó tạo thành một vòng lớn trên trời.

"Thật phi thường đúng chứ?" Hector hét lên. Đôi cánh tay dài xương xẩu của ông ta dang rộng, ông ấy phải la lớn lên với âm thanh đập cánh của đám chim "Thật phi thường đúng chứ?"

Violet, Klaus và Sunny gật đầu đồng ý rồi nhìn hàng ngàn con quạ bay lượn vòng quanh trên chúng như một đám khói hay đen tuyền như mực - giống loại mực tôi đang dùng để viết mấy sự kiện này đây - bằng cách nào đó tìm được đường đến thiên đàng. Âm thanh mấy đôi cánh như hàng triệu trang giấy đang lật, tạo thành gió lùa vào những gương mặt tươi cười. Trong một khoảnh khắc, với tất cả không khí xung quanh, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cảm thấy như thể chúng có thể bay lên không trung, bay khỏi bá tước Olaf và tất cả những rắc rối của chúng, để tham gia cùng bầy quạ trên bầu trời đêm.

(Vây là hết năm 2018 rồi. Chúc mọi người một năm cũ trôi qua mang đi hết những muộn phiền. Đón một năm mới thật vui vẻ nhiều niềm vui cùng gia đình, bạn bè.

Mong mọi người tiếp tục đồng hành cùng mình ở năm sau nhé!)

NGÔI LÀNG TÔI TỆ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Thật phi phưởng đúng chứ?" Hector nói, khi bọn quạ người xoay vòng và bắt đầu bay đi, như một đám mây đen khổng lồ, bay qua mấy tòa nhà và bay đi khỏi tụi trẻ mồ côi nhà Baudelaire "Thật sự rất tuyệt diệu đúng chứ? Ta cũng có ý giống như 'phi thường'."

"Chắc chắn rồi." Klaus đồng ý, không nói thêm là nó biết từ "tuyệt diệu" từ năm mười một tuổi.

"Ta xem nó mỗi đêm." Hector nói "Nó lúc nào cũng làm ta phấn khích. Và cũng làm ta đói bụng. Ta sẽ ăn gì tối nay nhỉ? Bánh gà xốt phô mai thì sao? Đó là một món ăn Mexico gồm bánh ngô cuộn quanh một miếng thịt gà, phủ lớp phô mai tan chảy và nước sốt đặc biệt mà tôi học được từ giáo viên lớp hai. Nghe thế nào?"

"Nghe hấp dẫn đấy." Violet nói.

"Vây thì tốt." Hector nói "Ta kị mấy người kén ăn. À, đoạn đường tới nhà ta khá dài đó, nên vừa đi vừa nói chuyện nha. Đây, ta xách hành lý cho để hai đứa có thể ấm em mình. Ta biết mấy đứa phải đi bộ từ trạm xe buýt nên con bé tập thể dục quá đủ rồi."

Hector gom hành lý của tụi nhỏ nhà Baudelaire rồi dẫn đường, con đường giờ đây vắng tanh trừ vài cộng lông quạ. Bên trên họ, lũ quạ rẽ hướng bên trái, Hector giơ vali của Klaus lên chỉ vào chúng "Ta không biết mấy đứa có biết câu 'Như lũ quạ bay' không." (Việt Nam mình là 'đường chim bay') Hector nói "Nó có nghĩa là 'tuyến đường trực tiếp nhất'. Nếu địa điểm nào cách xa lũ quạ bay một dặm, thì đấy là đường ngắn nhất đi tới đó."

Thường thì chẳng có gì để so với điều này, nhưng trường hợp bây giờ thì có. Chúng ta đang cách nhà ta một dặm theo đường quạ bay - khi tất cả những con quạ đó bay, trên thực tế là vậy. Ban đêm, chúng đậu ở cây Nevermore, chỗ đó là sân sau nhà ta. Nhưng ta đi tới đó xa hơn, dĩ nhiên rồi, vì ta phải đi qua V.F.D chứ không phải bay trên trời."

"Hector." Violet rụt rè hỏi "Chúng cháu tự hỏi V.F.D chính xác nghĩa là gì."

"Oh đúng rồi." Klaus nói "Nói cho chúng cháu biết nha."

"Dĩ nhiên là ta nói rồi." Hector nói "Nhưng ta không biết sao mấy đứa để tâm đến đến nó. Nó còn xàm hơn cái Hội Người Cao Tuổi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau không chắc chắn "Ý bác là sao?" Klaus hỏi.

"Ba trăm lẻ sáu năm trước." Hector nói "Một nhóm thám hiểm khám phá ra bầy quạ (murder of crows) ta vừa thấy."

"Sturo?" Sunny hỏi.

"Tụi cháu có thấy con nào bị giết đâu." Violet nói.

" 'Murder' là từ chỉ một đám quạ, giống như đàn ngỗng (flock of geese), đàn bò (herd of cows) và lời thề nguyện của bác sĩ nha khoa. Tiếp đó, mấy người thám hiểm bị ấn tượng với chu kì di cư của chúng - mấy đứa biết đó, chúng bay đến làng trên vào buổi sáng, làng dưới vào buổi chiều và lượn tới cây Nevermore vào lúc tối. Nó là một chu kì hết sức không bình thường, mấy nhà thám hiểm phấn khích với nó nên họ quyết định sống ở đây. Rồi sau đó, một ngôi làng mọc lên, họ đặt tên nó là V.F.D"

"Nhưng V.F.D là viết tắt của cái gì?" Violet hỏi.

"Ngôi Làng Những Người Mộ Đạo Gia Cầm (The Village of Fowl Devotees)." Hector nói " 'Người mộ đạo' là một từ chỉ những người tôn thờ cái gì đó còn 'Gia Cầm' ..."

"... nghĩa là 'chim'" Klaus kết thúc câu nói "Đó là bí ẩn của V.F.D à? Ngôi Làng Những Người Mộ Đạo Gia Cầm thôi à?"

"Ý cháu là sao, bí ẩn gì?" Hector hỏi "Đó đâu phải là bí ẩn gì đâu. Ai cũng biết mấy chữ đó nghĩa là gì mà."

Bọn trẻ nhà Baudelaire thở dài rầu rĩ, thất vọng, không phải một sự kết hợp dễ chịu "Ý em trai cháu là." Violet giải thích "Chúng cháu chọn V.F.D là nơi giám hộ mới của mình vì tụi cháu được kể một bí ẩn khủng khiếp - một bí ẩn liên quan tới mấy chữ viết tắt V.F.D."

"Ai kể cho mấy đứa nghe?" Hector hỏi.

"Bạn rất thân của chúng cháu." Violet trả lời "Duncan và Isadora Quagmire. Họ tìm hiểu được vài thứ về bá tước Olaf nhưng trước khi kịp kể cho chúng cháu nhiều hơn thì thì..."

"Chờ đã." Hector nói "Ai là bá tước Olaf? Bà Morrow nói bá tước Omar. Olaf là anh em ông hả?"

"Không." Klaus nói rồi nhún vai khi nghĩ Olaf có an hem "Cháu e là tờ Daily Punctilio viết nhiều thứ sai sót."

"Vậy ta sao ta không sửa chúng lại cho đúng." Hector nói rồi quẹo "Kể cho ta nghe chính xác những gì xảy ra đi."

"Đó là một câu chuyện dài." Violet nói.

"Vậy à." Hector nói, cùng một nụ cười nhẹ nhàng "Ta có một quãng đường khá dài đó. Tại sao cháu không bắt đầu đi?"

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn lên Hector, thở dài, rồi bắt đầu từ mở đầu, cũng khá lâu rồi nhưng thật bất ngờ là chúng lại nhớ rõ đến vậy. Violet kể Hector nghe về cái ngày đau thương ở bãi biển khi chị em nó nhận tin từ ông Poe rằng ba mẹ chúng đã chết trong trận hỏa hoạn thiêu rụi nhà chúng, Klaus kể Hector nghe về những ngày ở với bá tước Olaf. Sunny - với sự phiên dịch của Klaus và Violet - kể ông ta nghe về chú Monty tội nghiệp, rồi kể về những điều khủng khiếp xảy ra với dì Josephine. Violet kể Hector nghe về việc làm ở trại cửa Lucky Smell, Klaus kể ông ấy nghe về chuyện nhập học ở trường Prufrock Preparatory, Sunny liên hệ tới thời gian am đạm sống cùng Jerome và Esme Squalor ở chung cư số 667 Dark Avenue. Violet kể Hector nghe về những lần cải trang của bá tước Olaf, kể về từng tên đồng bọn của hắn ta, bao gồm ông tay móc, hai bà già mặt phấn, ông đầu hói mũi dài và tên bán nam bán nữ mà bọn trẻ nhà Baudelaire nhận ra trong khi Hector quá im lặng. Klaus kể Hector nghe về anh em sinh ba nhà Quagmire, kể về hành lang bí mật dưới lòng đất dẫn đến nhà chúng, kể về cái bóng bất hạnh bao trùm lên chúng từ ngày ở bãi biển. Rồi khi bọn trẻ nhà Baudelaire kể Hector nghe câu chuyện dài của chúng, chúng bắt đầu cảm thấy như thể người đàn ông đa năng này đang gánh vác nhiều hơn là hành lý của chúng. Chúng cảm thấy như thể ông ấy đang mang theo từng từ chúng nói, như thể từng sự kiện xui xẻo của chúng được Hector gánh bớt. Chuyện đời của chúng quá đau thương nên tôi không thể nào nói là chúng vui khi kể nó, nhưng khi Sunny kết thúc câu chuyện dài này, bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy nhẹ gánh hơn.

"Kyun." Sunny kết luận, Violet nhanh dịch lại "Và đó là lý do tại sao tụi cháu chọn làng này, với hị vọng giải mã được bí ẩn V.F.D, giải cứu anh chị Quagmire, đánh bại bá tước Olaf một lần và mãi mãi."

Hector thở dài "Mấy đứa chắc phải vừa trải qua một thử thách." Ông ta nói, dùng từ nghĩa là "Một mớ rắc rối, hầu hết do lỗi của bá tước Olaf." Ông ấy dừng lại một giây nhìn từng đứa nhà Baudelaire "Mấy đứa rất can đảm, cả ba đứa, ta sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo mấy đứa có một mái nhà

an toàn với ta. Nhưng ta phải nói cho mấy đứa nghe là ta nghĩ mấy đứa cùng đường rồi."

"Ý ông là sao?" Klaus hỏi.

"À thì, ta ghét phải thêm tin xấu vào câu chuyện khủng khiếp của mấy đứa vừa kể." Hector nói "Nhưng ta nghĩ mấy chữ viết tắt của bọn trẻ Quagmire kể mấy đứa và mấy chữ viết tắt của ngôi làng này chỉ là trùng hợp. Như ta đã nói, ngôi làng này được gọi là V.F.D hơn ba trăm năm nay rồi. Hầu như không có gì thay đổi từ đó. Bọn quạ luôn đậu cùng chỗ. Mấy cuộc họp Hội Người Cao Tuổi vẫn đúng giờ mỗi ngày. Ba của ta là người đa năng trước ta, ba ông ấy là người đa năng trước ông ấy, tiếp tục như vậy và như vậy. Thứ mới nhất trong làng là ba đứa và cái Đài Phun Nước Gia Cầm mới ở làng trên, thứ ta phải lau chùi ngày mai. Ta chẳng thấy ngôi làng này có cái gì che giấu bí ẩn để mấy đứa nhà Quagmire khám phá ra."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau thất vọng "Pojik?" Sunny hỏi bức bối. Ý nó là "Ý ông là tụi cháu tới đây mà chẳng được gì?" Nhưng Violet dịch nó khác.

"Ý em gái cháu là." Violet nói "Thật là thất vọng khi biết chúng cháu tới sai chỗ rồi."

"Chúng cháu rất lo cho bạn mình." Klaus thêm vào "Nên chúng cháu không muốn từ bỏ việc tìm họ."

"Từ bỏ gì?" Hector nói "Ai nói là sẽ từ bỏ? Cái tên ngôi làng không giúp ích thì đâu có nghĩa là mấy đứa tới sai chỗ. Chắc chắn ta có nhiều việc để làm, nhưng trong thời gian rảnh ta có thể tìm kiếm nơi của Duncan và Isadora. Ta là người đa năng, không phải thám tử, nhưng ta sẽ giúp mấy cháu hết sức có thể. Mặc dù ta phải rất cẩn thận. Hội Người Cao Tuổi có nhiều luật lệ nên hầu như mấy đứa không thể làm bất cứ việc gì mà không phạm luật."

"Sao hội lại có nhiều luật như vậy?" Violet hỏi.

"Tại sao đám người đó có nhiều luật lệ à?" Hector nói rồi nhún vai "Làm vậy họ mới có thể cầm đầu mọi người xung quanh, ta đoán vậy. Nhờ mấy cái luật lệ của V.F.D, Hội Người Cao Tuổi có thể bắt mọi người mặc cái gì, nó thế nào, ăn gì, thậm chí là xây cái gì. Ví dụ luật 67 chỉ rõ rằng công dân không được chế hay dùng bất cứ thiết bị máy móc nào."

"Vậy là cháu không thể chế hay dùng mấy thiết bị máy móc sao?" Violet hỏi Hector "Chị em cháu giờ là công dân của V.F.D, ngôi làng này thành người giám hộ của chúng cháu rồi."

"Ta e là vậy." Hector nói "Cháu phải làm theo luật 67, và mấy luật khác."

"Nhưng Violet là một nhà sáng chế!" Klaus thốt lên "Thiết bị máy móc rất quan trọng với chị ấy!"

"Phải vậy không?" Hector nói và mỉm cười "Vậy thì cháu rất có ích với ta, Violet." Ông ta dừng lại nhìn xung quanh như thể con đường đầy gián điệp dù nó hoàn toàn trống không "Cháu giữ bí mật chứ?" Ông ta hỏi.

"Vâng." Violet trả lời.

Hector nhìn quanh con đường lần nữa, rồi rướn người về phía trước bắt đầu nói bằng một giọng rất nhỏ "Khi Hội Người Cao Tuổi đề ra luật 67." Ông ta nói "Họ bắt ta bỏ hết mấy thứ sáng chế trong làng."

"Rồi ông nói sao?" Klaus hỏi.

"Ta không nói gì cả." Hector thừa nhận, dẫn bọn trẻ vòng qua một cái góc "Hội làm ta bị kìm kẹp quá để nói, mấy đứa biết mà. Nhưng đây là điều ta làm. Ta lấy hết mấy cái vật đó và giấu chúng ngoài cái chuồng, nơi ta dùng như một cái phòng sáng chế."

"Cháu luôn muốn có một phòng sáng chế." Violet nói mà thậm chí không nhận ra nó đang tìm trong túi cái dây ruy băng để cột tóc lên khỏi vườn mắt như thể nó sắp sáng chế thứ gì đó thay vì đang nói chuyện về nó "Ông đã phát minh được gì rồi, Hector?"

"Oh, mấy thứ lặt vặt ấy mà." Hector nói "Nhưng ta có một dự án không lồ sắp xong. Ta đang xây dựng một ngôi nhà di động bằng không khí nóng tự duy trì."

"Neebdes?" Sunny nói. Ý nó là "Ông có thể giải thích hơn không?" Nhưng Hector không cần sự khích lệ để nói về phát minh của mình.

"Ta không biết mấy đứa có từng đi khinh khí cầu chưa." Ông ta nói "Nhưng nó rất thú vị. Mấy đứa đứng trong một cái giỏ lớn, với một cái bóng khí khổng lồ trên đầu, mấy đứa có thể nhìn xuống đồng quê bên dưới, trải ra như một cái mền. Xuất sắc luôn. À thì phát minh của ta cũng không khác gì khinh khí cầu - trừ một cái là nó lớn hơn. Thay vì một cái giỏ lớn thì có mười hai cái giỏ, tất cả cột với nhau dưới nhiều cái bóng khí. Từng cái giỏ như một cái phòng, nên nó giông như một cái nhà bay. Nó hoàn toàn tự duy trì - một khi mấy đứa lên nó, thì không cần phải xuống nữa. Trên thực tế, nếu động cơ mới của ta hoạt động chắc chắn thì nó sẽ không phải đáp xuống. Động cơ sẽ chạy suốt hơn một trăm năm, sẽ có một cái giỏ không lồ chứa đầy đồ ăn, thức uống, quần áo và sách. Một khi nó hoàn thành, ta sẽ có thể bay khỏi V.F.D và Hội Người Cao Tuổi cùng những thứ khác không thể kìm kẹp ta nữa, sống suốt đời trên không trung."

"Nghe như thể là một phát minh phi thường." Violet nói "Nhưng làm thế nào mà ông có thể làm động cơ tự duy trì?"

"Đó mới là vấn đề." Hector thừa nhận "Nhưng có thể khi ba đứa nhìn thấy nó, ta có thể sửa động cơ cùng nhau."

"Cháu chắc Violet có thể giúp." Klaus nói "Nhưng cháu không phải là một nhà sáng chế gì cả. Cháu thích đọc sách hơn. V.F.D có thư viện tốt không?"

"Xui thay, không có." Hector nói "Luật 108 chỉ rõ rằng thư viện V.F.D không được chứa sách phạm luật. Nếu ai đó trong sách dùng thiết bị máy móc thì cuốn sách đó không được phép có mặt trong thư viện."

"Lắm luật vậy." Klaus nói "Vậy loại sách nào được phép?"

"Không nhiều." Hector nói "Gần như tất cả chúng đều ngu ngốc. Có quyển tên là "Con yêu tinh bé nhỏ nhất" chắc chắn là cuốn chán nhất. Một kẻ gây rối, với mấy chuyến phiêu lưu tẻ nhạt."

"Tệ thật." Klaus lặng lẽ nói "Cháu đã hi vọng cháu có thể tìm kiếm chút ích về V.F.D -cái bí ẩn chứ không phải về ngôi làng - trong thời gian rảnh."

Hector dừng lại nữa và nhìn quanh mấy con đường vắng tanh "Cháu giữ bí mật khác được không?" Ông ta hỏi, rồi bọn trẻ nhà Baudelaire gật đầu "Hội Người Cao Tuổi bảo ta đốt hết đồng sách phá luật 108." Ông ta nói nhỏ giọng "Nhưng ta mang chúng vào chuồng để. Ta có một cái thư viện bí mật, cũng như phòng sáng chế bí mật."

"Wow." Klaus nói "Cháu đã thấy thư viện công cộng, thư viện cá nhân, thư viện trường, thư viện pháp lý, thư viện bò sát và thư viện ngữ pháp, nhưng chưa thấy thư viện bí mật. Thật thú vị."

"Thú vị chút." Hector đồng ý "Nhưng nó cũng làm ta thấy bị kìm kẹp. Hội Người Cao Tuổi rất rất tức giận nếu ai đó phá luật. Ta ghét phải nghĩ họ sẽ làm gì ta nếu biết ta bí mật dùng thiết bị máy móc và đọc lên mấy cuốn sách thú vị."

"Azzator!" Sunny nói, nghĩa là "Đừng lo - bí mật của ông sẽ được an toàn với chúng cháu!"

Hector nhìn xuống Sunny một cách tinh nghịch "Ta không hiểu 'Azzator' nghĩa là gì cả, Sunny." Ông ta nói "Nhưng ta đoán nó nghĩa là 'Đừng quên cháu nha!' Violet sẽ dùng phòng sáng chế, Klaus dùng thư viện, còn cháu ta có thể làm được gì đây? Cháu thích làm gì nhất?"

"Cẩn!" Sunny trả lời ngay, nhưng Hector khựng lại và nhìn quanh.

"Đừng có nói nó lớn vậy, Sunny à!" Ông ta thì thầm "Luật 4561 chỉ rõ rằng cư dân không được dùng miệng để tạo vật. Nếu Hội Người Cao Tuổi biết cháu cắn mọi thứ vì sở thích, thì ta không thể tưởng tượng họ sẽ làm gì. Ta chắc là chúng ta sẽ tìm được vài thứ cho cháu cắn, nhưng cháu phải làm bí mật. Giờ thì, ta tới rồi."

Hector dẫn tụi nhỏ nhà Baudelaire quẹo lần cuối rồi bon trẻ có cái nhìn đầu tiên về nơi chúng sẽ sống. Con đường chúng đi đơn giản kết thúc tại khúc quẹo, đưa chúng đến một nơi rộng và bằng phẳng như vùng đất chúng đã đi qua chiều nay, cùng với ba hình dạng mờ ảo hiện ra trong quang cảnh bằng phẳng ấy. Đầu tiên là ngôi nhà rộng lớn, chắc chắn, với cái mái nhà nhọn hoắt và cái hiên nhà to lớn đủ chỗ cho một cái bàn ăn ngoài trời thêm bốn cái ghế gỗ. Thứ hai là một cái nhà kho khổng lồ, sát ngay bên ngôi nhà, nó giấu phòng sáng chế và thư viện mà Hector nói đến. Nhưng cái hình ảnh thứ ba mới làm bọn nhỏ nhìn chăm chăm.

Hình ảnh thứ ba trên vùng đất đó là cây Nevermore, nhưng vậy thì quá đơn giản khi nói nó như nói Biển Thái Bình Dương đầy nước, hay bá tước Olaf là con người thâm độc, hay chuyện Beatrice và tôi hơi buồn một tí. Cây Nevermore khổng lồ, một từ ở đây có nghĩa là "sự phát triển thể chất vượt mức ở một loại thực vật" cụm từ ở đây có nghĩa là "nó là cái cây bụi nhất mà bọn trẻ nhà Baudelaire từng thấy". Thân cây của nó rộng tới nỗi bọn trẻ nhà Baudelaire có thể đứng phía sau nó với một con voi, ba con ngựa, một người ca sĩ opera mà không bị nhìn thấy. Nó vươn cành ra mọi hướng, như một cây quạt cao hơn nhà, rộng hơn nhà kho, và cái cây thậm chí còn cao rộng hơn cái thứ đậu trên nó. Từng con quạ của làng V.F.D đậu

trên cành, tạo thành một lớp đen mờ run run dày đặt lên kích thích quá khổ của cái cây. Bọn quạ tới nhà Hector khi chúng bay, thay vì đi bộ, lũ chim đến trước bọn trẻ nhà Baudelaire, không khí tràn ngập sự xào xạc lặng lẽ của lũ chim cựa cựa trong đêm. Một vài con đã ngủ, bọn trẻ có thể nghe tiếng ngáy khi chúng đến gần ngôi nhà mới hơn.

"Mấy đứa nghĩ sao?" Hector hỏi.

"Siêu khủng." Violet nói.

"Phi thường." Klaus nói.

"Ogufod!" Sunny nói, nghĩa là "Quá trời quạ!"

"Tiếng của lũ quạ chắc là khác lúc đầu nhỉ." Hector nói, dẫn tới bậc thềm nhà "Nhưng mấy đứa sẽ quen với chúng thôi. Ta luôn để cửa sổ mở khi ngủ. Tiếng lũ quạ gợi nhớ đến biển, và ta thấy bình yên khi nghe chúng rồi chìm vào giấc ngủ. Nói đến chuyện ngủ, chắc mấy đứa mệt rồi. Ta có chuẩn bị ba phòng trên lầu, nhưng nếu mấy đứa không thích chúng, thì có thể chọn cái khác. Có nhiều phòng trong nhà lắm. Đủ cả phòng cho anh em nhà Quagmire khi ta tìm thấy chúng. Có vẻ là năm đứa sẽ sống hạnh phúc với nhau cho dù có làm việc cho cả cái làng này."

"Thật thú vị." Violet nói, mỉm cười với Hector. Nó làm bọn trẻ vui khi nghĩ hai đứa nhỏ àn toàn, thay vì trong sự giam giữ của bá tước Olaf "Duncan là nhà báo, nên có thể cậu ấy sẽ bắt đầu viết báo - rồi V.F.D sẽ không phải đọc mấy tờ báo lá cải như tờ Daily Punctilio."

"Còn Isadora là nhà thơ." Klaus nói "Cậu ấy có thể viết một tập thơ cho thư viện - không viết về những thứ phạm luật."

Hector bắt đầu mở cửa nhà, nhưng rồi dừng lại và nhìn bọn trẻ nhà Baudelaire kì lạ "Nhà thơ à?" Ông ta hỏi "Con bé viết thể loại thơ gì?"

"Thơ hai câu." Violet trả lời.

Hector nhìn bọn trẻ càng lạ hơn. Ông ta đặt hành lý bọn trẻ nhà Baudelare xuống và lục túi áo yếm "Thơ hai câu à?" Ông hỏi.

"Vâng." Klaus nói "Cậu ấy thích viết thơ vần điệu với nhau dài hai dòng."

Hector nhìn bọn trẻ một ánh nhìn kì lạ mà tụi nó chưa bao giờ thấy rồi rút tay ra khỏi túi đưa chúng xem một mẫu giấy bị cuộn nhỏ lại "Giống vầy hả?" Ông ta hỏi rồi mở tờ giấy ra. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nheo mắt đọc nó trong ánh hoàng hôn nhạt dần, rồi khi chúng đọc được, chúng phải đọc lại để đảm bảo ánh sáng không chơi xỏ những gì chúng đọc được trên cuộn giấy đó, dòng chữ viết tay run rẩy nhưng quen thuộc:

Vì những viên đá quý mà chúng tớ bị bắt ở đây.

Chỉ có các cậu mới có thể chấm dứt nỗi sợ của chúng tớ.

(For sapphires we are held in here.

Only you can end our fear.)

(Tình hình là mới khám nghĩa vụ quân sự xong. Có khả năng cao là đi. Còn nhiều tập chưa dịch cho cả nhà quá :()

NGÔI LÀNG TÔI TÊ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nhìn cuộn giấy, rồi nhìn Hector, rồi nhìn cuộn giấy lần nữa. Rồi chúng lại nhìn Hector, nhìn cuộn giấy thêm một lần nữa rồi lại nhìn Hector lần nữa rồi nhìn cuộn giấy, rồi lại nhìn Hector và nhìn cuộn giấy thêm lần nữa. Miệng chúng mở như là sắp nói nhưng ba đứa nhỏ không tìm được từ gì để nói.

Câu thành ngữ 'sét đánh ngang tai' mô tả điều gì đó thật là ngạc nhiên làm đầu bạn quay cuồng, chân bạn loạng choạng, người bạn run lên kinh ngạc - như là một tia sét từ bầu trời xanh rồi đánh bạn hết sức. Vì các bạn không phải là bóng đèn, máy thiết bị điện hay cái cây già cỗi thẳng đứng nên việc gặp tia sét từ bầu trời xanh không có gì là thú vị, trong vài phút bọn trẻ nhà Baudelaire đứng trên bậc thềm nhà Hector, cảm thấy những cảm giác khó chịu vì đầu óc quay cuồng, đôi chân loạng choạng, rùng mình.

"Chúa ơi, mấy đứa Baudelaire." Hector nói "Ta chưa thấy ai mà nhìn ngạc nhiên dữ vậy. Đây, vào nhà đi rồi ngồi xuống. Nhìn mấy đứa như mới bị sét đánh."

Bọn trẻ nhà Baudelaire theo Hector vào nhà, dọc theo hành lang vào phòng khách, nơi chúng ngồi xuống ghế mà không nói một từ. "Mấy đứa ngồi đây chút đi." Ông nói "Ta đi pha chút trà nóng. Có lẽ chút nữa mấy đứa sẽ sẵn sàng nói chuyện." Ông ta nghiêng xuống đưa cuộn giấy cho Violet và xoa đầu Sunny trước khi đi ra khỏi phòng khách, để tụi nhỏ một mình. Không nói gì cả, Violet trải tờ giấy ra để chị em nó có thể đọc lại câu thơ.

Vì những viên đá quý mà chúng tớ bị bắt ở đây.

Chỉ có các cậu mới có thể chấm dứt nỗi sợ của chúng tớ.

(For sapphires we are held in here.

Only you can end our fear.)

"Là cậu ấy." Klaus nói, nói âm thầm nên Hector không thể nghe "Em chắc như vậy. Isadora Quagmire viết bài thơ này."

"Chị cũng nghĩ vậy." Violet nói "Chị chắc chắn đây là chữ viết của cậu ấy."

"Blake!" Sunny nói, nghĩa là "Và bài thơ được viết theo phong cách sáng tác của Isadora."

"Bài thơ nói về mấy viên đá quý." Violet nói "Ba mẹ họ để lại cho họ mấy viên đá nhà Quagmire vang danh khi qua đời."

"Olaf bắt họ để cướp hết số đá đó." Klaus nói "Đó là lý do cậu ấy viết 'Vì những viên đá quý mà chúng tớ bị bắt ở đây'."

"Peng?" Sunny hỏi.

"Chị không biết làm sao Hector có được tờ giấy này." Violet trả lời "Hỏi ông ấy thôi."

"Từ từ." Klaus nói. Nó giật bài thơ từ tay Violet rồi đọc lại "Có thể bằng cách nào đó mà Hector có liên quan đến vụ bắt cóc."

"Chị không nghĩ vậy." Violet nói "Em thật sự nghĩ vậy sao?"

"Em không biết nữa." Klaus nói "Ông ta không giống đồng bọn của bá tước Olaf, nhưng đôi khi ta không thể nhận ra chúng."

"Wryb." Sunny nói ngay khi nghĩ, nghĩa là "Đúng vậy."

"Ông ta giống người ta có thể tin tưởng." Violet nói "Ông ta thích thú khi cho ta xem lũ quạ di cư, ông ta muốn nghe mọi thứ xảy ra với chúng ta. Không giống tên bắt cóc, nhưng chị biết không có cách chứng minh nó là đúng."

"Đúng vậy." Klaus nói "Không có cách nào biết chắc."

"Có trà rồi đây." Hector gọi lên từ phòng bên "Nếu mấy đứa thích có thể tham gia cùng ta ở nhà bếp. Mấy đứa có thể ngồi ở bàn trong khi ta làm bánh cuộn gà sốt phô mai."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau rồi gật đầu "Kay!" Sunny nói lên, rồi dẫn anh chị nó vào cái nhà bếp rộng rãi và ấm cúng. Bọn trẻ ngồi quanh cái bàn gỗ mà Hector để sẵn ba cốc trà, chúng lặng im trong khi Hector bắt đầu bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Dĩ nhiên là đúng khi không có cách nào biết chắc ta có nên tin tưởng một người, lý do đơn giản là thời thế thay đổi. Ví dụ, bạn biết ai đó nhiều năm, tin tưởng anh ta như một người bạn, nhưng thời thế thay đổi, anh ta có thể sẽ rất đốn bụng, rồi trước khi bạn nhận ra thì bạn đang bị luột trong nôi súp rồi, nên không có cách nào biết chắc. Tôi tự mình say nắng với một người phụ nữ tuyệt vời, quyến rũ và thông minh, tôi tin cô ấy sẽ là cô dâu của mình, nhưng đâu có cách nào biết chắc, thời thế thay đổi quá sớm, cô ta kết hôn với người khác, tất cả vì những điều cô ấy đọc trong tờ Daily Punctilio. Và không ai bảo với bọn trẻ nhà mồ côi nhà Baudelaire là không có cách nào biết chắc được, bởi vì trước khi chúng mồ côi, chúng sống nhiều năm trong vòng tay ba mẹ, tin tưởng rằng ba mẹ sẽ chăm sóc chúng, nhưng thời thế đổi thay, giờ thì ba mẹ chúng mất, còn chúng thì sống với người đàn ông đa năng trong ngôi làng đầy quạ. Nhưng thậm chí không có cách nào biết chắc, thì cũng thường có vài cách biết khá chắc, khi ba đứa nhỏ xem Hector nấu nướng, chúng phát hiện ra vài cách. Ví dụ giai điệu ông ấy ngâm nga khi thái nguyên liệu nghe thật thoải mái, bọn trẻ nhà Baudelaire không thể tưởng tượng được người ngâm nga như

vậy mà là kẻ bắt cóc. Khi ông ấy thấy trà của bọn trẻ nhà Baudelaire vẫn còn nóng quá, ông bước qua nhà bếp rồi thối từng cốc để làm nguội, và thật khó mà có thể tin người bắt cóc hai anh em sinh ba và người thối nguội cốc trà của tụi nhỏ là một. Và thoải mái hơn hết là Hector không làm phiền chúng với hàng tá câu hỏi sao chúng ngạc nhiên rồi im lặng. Ông ta đơn giản là lặng im rồi để bọn trẻ nhà Baudelaire chờ cho tới khi chúng sẵn sàng nói về cuộn giấy ông ta đưa chúng, bọn trẻ không thể nào tưởng tượng được một người tinh tế như vậy có thể liên quan tới bá tước Olaf một chút nào. Dĩ nhiên là không có cách nào biết chắc, nhưng khi bọn trẻ nhà Baudelaire xem người đàn ông đa năng đưa món bánh vào lò nướng, chúng thấy chúng biết khá chắc, rồi ngay khi ông ta ngồi vào bàn với chúng, chúng sẵn sàng nói về hai câu thơ chúng đọc.

"Bài thơ này được viết bởi Isadora Quagmire." Klaus mở lời, cụm từ ở đây có nghĩa là "ngay khi Hector vừa ngồi xuống."

"Wow." Hector nói "Hèn chi mấy đứa ngạc nhiên dữ vậy. Nhưng sao mấy đứa biết chắc? Rất nhiều nhà thơ viết thơ hai câu mà. Ví dụ Ogden Nash."

"Ogden Nash không viết về đá quý." Klaus nói, nó đã nhận được một quyển tiểu sử của Ogden Nash vào ngày sinh nhật thứ bảy "Mà là Isadora. Khi ba mẹ các bạn Quagmire mất, họ để lại tài sản là đá quý. Cho nên cậu ấy viết 'Vì những viên đá quý mà chúng tớ bị bắt ở đây.'"

"Vớì lại." Violet nói "Đó là chữ viết và phong cách văn chương của Isadora."

"À." Hector nói "Nếu mấy đứa nói đây là bài thơ được Isadora Quagmire viết, thì ta tin mấy đứa."

"Ta nên gọi cho bác Poe để nói với bác ấy." Klaus nói.

"Ta không thể gọi ông ấy." Hector nói "Không có điện thoại ở V.F.D, vì điện thoại là thiết bị điện tử. Hội Người Cao Tuổi có thể gửi tin tới ông ấy. Ta rất ái ngại khi nhờ họ, nhưng mấy đứa có thể làm nếu thích."

"VẬY, trước khi nói với Hội, ta phải biết nhiều hơn một tí về bài thơ." Violet nói "Ông lấy mẫu giấy này ở đâu?"

"Ta tìm thấy nó hôm nay." Hector nói "Dưới mấy cành cây Nervermore. Ta thức dậy sáng nay, ta chuẩn bị đi xuống làng dưới để làm việc sáng, thì ta thấy cái gì đó trắng trắng giữa đám lông quạ. Nó là miếng giấy này, cuộn lại như vậy. Ta cũng không biết nó viết gì, ta còn phải làm việc, nên ta không nhớ tới nó cho tới bây giờ, khi chúng ta đang nói về thơ hai dòng. Nó chắc hẳn rất bí ẩn. Làm quái nào mà một trong các bài thơ của Isadora rơi vào sân sau của ta chứ?"

"Thơ từ thì không thể tự đứng lên mà đi." Violet nói "Isadora chắc là để nó ở đó. Cậu ấy chắc phải ở gần đây."

Hector lắc đầu "Ta không nghĩ vậy." Ông ta nói "Mấy đứa thấy quanh đây bằng phẳng thế nào rồi đó. Mấy đứa có thể nhìn xa hàng dặm và những thứ duy nhất ở ngoại ô làng là ngôi nhà, nhà kho, và cây Nevermore. Mấy đứa cứ thoải mái lục ngôi nhà, nhưng sẽ không tìm thấy Isadora Quagmire hay ai khác đâu, ta luôn khoá cái kho vì ta không muốn Hội Người Cao Tuổi phát hiện ta phá luật."

"Có thể cậu ấy ở trong cái cây." Klaus nói "Nó chắc đủ lớn để Olaf giấu cậu ấy trong tán cây."

"Đúng vậy." Violet nói "Lần trước Olaf giấu họ xa bên dưới chúng ta. Thì lần này có thể họ ở xa bên trên chúng ta." Con bé rùng mình, nghĩ sẽ khó chịu thế nào nếu thấy bản thân bị nhốt trong tán cây Nevermore, rồi nó đẩy lùi ghế đứng dậy "Chỉ có một điều để làm." Nó nói "Ta phải leo lên tìm họ."

"Đúng vậy." Klaus nói rồi đứng lên bên cạnh chị nó "Ta đi thôi."

"Gerhit!" Sunny đồng ý.

"Chờ đã." Hector nói "Ta không thể leo lên cây Nevermore."

"Tại sao không?" Violet nói "Chúng cháu leo thang cả một toà nhà, leo xuống trục thang máy. Thì leo cây có nhằm nhò gì."

"Ta chắc chắn mấy đứa là những người leo giỏi." Hector nói "Nhưng đó không phải là ý của ta." Ông ta đứng dậy và đi đến cửa sổ nhà bếp "Nhìn ra ngoài đó đi." Ông ta nói "Mặt trời lặn rồi. Không còn đủ sáng để tìm bạn mấy đứa trên cây Nevermore. Với lại, cái cây bị bao phủ bởi một đồng chim. Mấy đứa sẽ không bao giờ có thể leo qua lũ quạ đó - cứ như mò kim đáy bể."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy Hector nói đúng. Cái cây đơn giản là một cái bóng mờ ảo khổng lồ bởi lũ quạ đang đậu ngủ. Bọn trẻ biết leo trong bóng tối đó đúng là mò kim đáy bể, cụm từ ở đây có nghĩa là "không thể xác định vị trí anh em nhà Quagmire". Klaus và Sunny nhìn chị nó, hi vọng con bé có thể đưa ra giải pháp, rồi nhẹ nhõm khi biết chị mình đã nghĩ ra điều gì đó trước khi nó cột tóc ra sau bằng sợi ruy băng. "Ta có thể leo với đèn pin." Violet nói "Nếu ông có mấy miếng thiếc, cây chồi cũ, ba sợi thun, cháu có thể làm đèn pin trong mười phút."

Hector lắc đầu "Đèn pin chỉ làm phiền lũ quạ thôi." Ông ta nói "Nếu ai đó đánh thức mấy đứa giữa đêm rồi chiếu đèn ô tô, mấy đứa bức chứ, nên mấy đứa không muốn bị vây quanh bởi hàng ngàn con quạ nổi điên đâu. Tốt hơn là nên chờ đến sáng, khi lũ quạ bay lên làng trên."

"Chúng ta không thể chờ tới sáng." Klaus nói "Ta không thể bỏ lỡ nữa. Lần trước chúng cháu tìm thấy họ, chúng cháu để bọn họ lại vài phút rồi họ lại biến mất."

"Ollawmove!" Sunny ré lên, nghĩa là "Olaf có thể đưa họ đi bất kì lúc nào!"

"Nhưng giờ thì không thể." Hector nói "Rất khó để ông ta leo lên cây."

"Ta phải làm gì đó." Violet thêm vào "Bài thơ không chỉ là thơ hai câu - nó là một lời cầu cứu. Isadora tự mình nói 'Chỉ có các cậu mới có thể chấm dứt nỗi sợ của chúng tớ'. Bọn chúng cháu đang sợ hãi, điều đó thúc đẩy chúng cháu cứu họ."

Hector lấy đôi găng tay ra khỏi túi áo yếm rồi mang chúng lấy bánh gà xốt phô mai ra khỏi lò "Ta nói nghe nè." Ông ta nói "Đây là một đêm tuyệt vời, món bánh gà xốt phô mai của chúng ta đã xong. Ta có thể ngồi ngoài hiên nhà, dùng bữa tối, rồi để mắt đến cây Nevermore. Khu vực này bằng phẳng nên cho dù ban đêm mấy đứa cũng có thể nhìn xa, nếu bá tước Olaf tiến đến - hay bất kì ai khác - ta có thể nhìn thấy."

"Nhưng bá tước Olaf có thể biểu diễn chiêu trò của mình sau bữa tối." Klaus nói "Cách duy nhất để chắc chắn không ai tiếp cận cái cây là canh chừng nguyên đêm."

"Ta có thể thay phiên nhau ngủ." Violet nói "Để trong số chúng ta luôn có người thức để canh chừng."

Hector bắt đầu lắc đầu, nhưng rồi dừng lại nhìn tụi nhỏ "Thông thường ta không để lũ trẻ thức khuya." Cuối cùng ông ta nói "Nếu không phải chúng đang đọc một quyển sách bổ ích, xem một bộ phim tuyệt vời hay đang tham dự một buổi tiệc với những người khách thú vị. Nhưng lần này ta nghĩ mình có thể làm một ngoại lệ. Ta chắc chắn sẽ ngủ gục, nhưng ba đứa có thể canh chừng cả đêm nếu muốn. Nhưng làm ơn đừng leo lên cây Nevermore trong bóng tối. Ta biết mấy đứa sốt ruột thế nào, nhưng ta biết cách duy nhất là chờ đến sáng thôi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau thở dài. Chung quá lo âu về bọn trẻ nhà Quagmire nên chúng muốn chạy ngay ra ngoài rồi leo lên cây Nevermore, nhưng từ tận đáy lòng, chúng biết Hector nói đúng.

"Cháu nghĩ ông nói đúng, Hector." Violet nói "Ta có thể chờ đến sáng."

"Đó là điều duy nhất ta có thể làm." Klaus đồng ý.

"Contraire!" Sunny nói, rồi giơ tay lên để Klaus ẵm nó. Con bé có ý là "Cháu có thể nghĩ vài thứ khác ta có thể làm - ẵm em tới cái chốt cửa sổ đi!" Rồi anh nó làm vậy. Mấy ngón tay bé nhỏ của Sunny mở chốt cửa sổ rồi đẩy nó ra, để không khí đêm mát mẻ và âm thanh rì rầm của lũ qua ủa vào. Rồi nó nghiêng người về phía trước hết cỡ, đưa đầu ra ngoài bóng tối. "Bark!" Con bé hét lên hết sức có thể "Bark!"

Có nhiều cách nói để mô tả ai đó đang làm điều gì đó sai cách. "Hư bột hư đường" là một cách mô tả tình huống này. "Phá hoại" cũng là cách nói khác, dù nó hơi thô lỗ, "Cố gắng cứu Lemony Snicket bằng cách viết thứ cho một nghị sĩ, thay vì đào một đường hầm thoát thân" là cách nói thứ ba, dù nó hơi bị cụ thể quá. Nhưng Sunny la lớn "Bark!" mang đến ý nghĩ một biểu hiện đáng buồn, một cách biểu hiện hoàn hảo.

Với "Bark!" Ý Sunny là "Nếu mấy anh chị ở trên đó, Quagmire, chờ đó, tụi này sẽ cứu anh chị ngay lúc sáng." Và tôi rất tiếc khi nói lên cụm từ mô tả đúng nhất tình huống của con bé là "Lầm to." Đó là cử chỉ ân cần của Sunny, nó cố giải cứu Isadora và Duncan, bọn trẻ nhà Baudelaire sẽ giúp chúng trốn thoát khỏi nanh vuốt của bá tước Olaf, nhưng đứa em út nhà Baudelaire đang làm sai cách. "Bark!" con bé hét lên lần nữa, khi Hector bắt đầu dọn ra món bánh gà xốt phô mai rồi dẫn bọn trẻ nhà Baudelaire ra ngoài hiên nhà để chúng có thể ăn tại bàn ăn ngoài trời đồng thời canh chừng cây Nevermore, nhưng Sunny đã làm hư chuyện. Bọn trẻ nhà Baudelaire không nhận ra cái lỗi sai ấy khi chúng kết thúc bữa tối và canh chừng cái cây bao la, rì rầm. Chúng không nhận ra cái lỗi sai khi chúng

ngồi ngoài hiên nhà suốt đêm, thay phiên nhau nheo mắt nhìn phía chân trời phẳng lì xem có bất kì dấu hiệu nào của ai đang đến gần hay không và ngủ gật bên cạnh Hector đang dùng bàn ăn ngoài trời làm gối. Nhưng khi mặt trời bắt đầu mọc, và một con quạ V.F.D rời cây Nevermore bắt đầu bay xoay vòng, rồi ba con quạ nữa bay lên, rồi thêm bảy con, rồi mười hai con, rồi ngay lập tức bầu trời sáng sớm bao trùm bởi âm thanh tiếng vỗ cánh của hàng ngàn con quạ bay vòng vòng trên đầu tụi nhỏ khi chúng đứng dậy từ ghế gỗ, chạy nhanh về phía cái cây tìm xem có bất cứ dấu hiệu nào của bọn trẻ nhà Quagmire, bọn trẻ nhà Baudelaire ngay lập tức nhìn thấy chúng đã sai lầm như thế nào.

Không có bầy quạ đậu trên cành, cây Nevermore trần trụi như một bộ xương. Không có một cái lá nào giữa hàng trăm, hàng trăm cành cây. Đứng trên đám rể xộc xệch và nhìn lên mấy cành cây trống lốc, bọn trẻ nhà Baudelaire có thể nhìn thấy từng chi tiết của cây Nevermore, chúng có thể thấy rằng chúng sẽ không tìm thấy Duncan và Isadora Quagmire cho dù leo cao thế nào. Nó là một cái cây khổng lồ, nó là một cái cây vững chắc, nó dường như rất thoải mái để đậu ngủ nhưng tụi nó đã lầm to. Klaus đã lầm to khi nói những người bạn bị bắt cóc của mình chắc chắn ở trên đó, Violet đã lầm to khi nói chúng nên leo lên cây tìm bạn chúng, còn Sunny đã lầm to khi nó hét lên "Bark!". Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đã lầm to suốt đêm, bởi vì thứ duy nhất chúng tìm thấy sáng hôm đó là một một mẫu giấy khác được cuộn lại, giữa đồng lông đen lù quạ để lại.

(Tình hình là phải đi nghĩa vụ rồi. Haiz. Mình vẫn sẽ cố up và dịch khi có thể. Tình hình hiện tại mình sẽ bắt đầu đi vào ngày 13-1-19. Bây giờ mình đã dịch đến chương 3 tập 9 HỘI CHỢ THÚ ĂN THỊT.)

NGÔI LÀNG TỐI TỆ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chúng tớ không thể nói cho đến lúc bình minh.

Không từ nào có thể thốt ra từ cái mỏ chim buồn bã này.

(Until dawn comes we cannot speak.

No words can come from this sad beak.)

"Đầu óc chị lại quay cuồng." Violet nói, đưa tờ giấy cho Klaus và Sunny đọc trong đó viết gì "Chân chị loạng choạng, toàn thân chị run rẩy, như sét đánh ngang tai. Làm quái nào mà Isadora để một bài thơ khác ở đây? Ta chắc chắn một trong số chúng ta canh chừng cái cây từng giây từng phút mà."

"Có thể nó ở đây từ hôm qua, nhưng Hector không thấy." Klaus nói.

Violet lắc đầu "Một mẫu giấy trắng rất dễ nhìn thấy bên cạnh đám lông đen này. Nó phải tới đây khi nào đó lúc tối. Nhưng bằng cách nào?"

"Sao nó tới được đây chỉ là phần nhỏ trong câu hỏi của chúng ta." Klaus nói "Các bạn nhà Quagmire ở đâu? Đó mới là câu hỏi em cần được trả lời."

"Nhưng tại sao Isadora không nói với chúng ta." Violet nói, rồi nhả mặt đọc lại hai câu thơ "Thay vì để cho chúng ta bài thơ bí ẩn trên mặt đất, nơi mà bất kì ai cũng có thể tìm thấy nó?"

"Đó là lý do tại sao." Klaus chậm rãi nói "Bất kì ai cũng có thể tìm thấy nó trên mặt đất. Nếu Isadora đơn giản viết ra họ ở đâu, rồi bá tước Olaf tìm

thấy mẫu giấy, ông ta sẽ chuyển các bạn ấy đi - hoặc tệ hơn. Em không cảm thấy vậy khi đọc bài thơ, nhưng em cá là Isadora đang nói với chúng ta nơi cậu ấy và anh mình ở. Nó phải giấu đâu đó trong bài thơ."

"Sẽ rất khó để tìm ra." Violet nói, nhả mặt đọc lại hai câu thơ "Có nhiều thứ lẫn lộn trong bài thơ này. Tại sao cậu ấy lại nói 'mỏ chim'? Isadora có mũi và miệng, đâu có mỏ chim."

"Cra!" Sunny nói, nghĩa là "Chị ấy chắc có ý nói mỏ mấy con quạ V.F.D."

"Có thể em đúng." Violet đồng tình "Nhưng sao cậu ấy nói không từ nào có thể thốt ra từ nó? Dĩ nhiên chẳng từ nào có thể thoát ra từ mỏ chim. Chim đâu biết nói."

"Thực tế thì, một số loài chim có thể nói." Klaus nói "Em đọc trong một cuốn bách khoa toàn thư đã nghiên cứu về vẹt và chim nhồng, cả hai chúng đều có thể nhại tiếng người."

"Nhưng đâu có con vẹt hay con nhồng nào quanh đây." Violet nói "Chỉ có quạ, mà quạ thì chắc chắn không thể nói."

"Và không biết nhại tiếng nữa." Klaus nói "Tại sao bài thơ nói 'Chúng tớ không thể nói cho đến lúc bình minh.'?"

"Hai bài thơ đều đến vào buổi sáng." Violet nói "Có lẽ Isadora nói rằng cậu ấy chỉ có thể gửi thư cho chúng ta vào buổi sáng."

"Chúng chẳng kết nối gì cả." Klaus nói "Có lẽ Hector có thể giúp chúng ta tìm ra điểm sai."

"Laper!" Sunny đồng ý, và tụi nhỏ đi đánh thức người đàn ông đa năng, vẫn còn đang ngủ ở hiên nhà. Violet chạm vào vai ông ấy, khi ông ấy ngáp

rồi ngồi dậy, bọn trẻ có thể thấy mặt ông ấy hằn mấy lằn do ngủ trên bàn ăn.

"Chào buổi sáng, mấy đứa Baudelaire." Ông ta nói, duỗi tay và trao tụi nó một nụ cười say ke "Ít nhất, ta hi vọng đây là một buổi sáng đẹp trời. Có tìm thấy dấu hiệu nào của bọn trẻ nhà Quagmire không?"

"Nó giống một buổi sáng kì lạ thì đúng hơn." Violet trả lời "Chúng cháu tìm thấy một dấu hiệu của họ. Xem nè."

Violet đưa cho Hector bài thơ thứ hai, ông ta đọc rồi nhăn mặt "Tò mò, càng thêm tò mò." Ông ta nói, trích dẫn từ một trong các quyển sách ưa thích của bọn trẻ nhà Baudelaire "Điều này đang thật sự trở thành một câu đố."

"Nhưng câu đố chỉ là thứ để ta vui chơi giải trí." Klaus nói "Duncan và Isadora đang trong nguy hiểm. Nếu ta không tìm thấy điều bài thơ đang cố nói với chúng ta, bá tước Olaf sẽ..."

"Đừng nói nó." Violet nói với một cái rùng mình "Ta bắt buộc phải giải quyết câu đố này chỉ có thể."

Hector đứng dậy vươn người, nhìn ra vùng đất bằng phẳng trống rỗng xung quanh nhà mình "Theo hướng mặt trời." Ông ta nói "Tối giờ ta phải đi rồi. Ta không có thời gian ăn sáng."

"Đi sao?"

"Dĩ nhiên." Hector nói "Cháu quên bao nhiêu việc ta có hôm nay rồi à?" Ông ta cho tay vào túi áo yếm rồi lấy ra một danh sách "Ta bắt đầu ở làng dưới, dĩ nhiên, để lũ quạ không ngáng đường. Ta phải cắt tỉa hàng rào của bà Morrow, lau cửa sổ của ông Lasko, đánh bóng tất cả các tay nắm cửa dinh thự nhà Verhoogen. Cộng thêm, ta phải quét hết lông quạ trên đường phố và dọn hết rác, ve chai của người dân."

"Nhưng việc bọn trẻ nhà Quagmire bị bắt cóc quan trọng hơn mấy việc đó chứ." Violet nói.

Hector thở dài "Ta biết là vậy." Ông ta nói "Nhưng ta không muốn đôi co với Hội Người Cao Tuổi. Họ làm ta cảm thấy bị kèm kẹp."

"Cháu sẽ rất vui để giải thích tình huống này với họ." Klaus nói.

"Không." Hector quả quyết "Tốt nhất là ta nên làm việc như thường lệ. Đi rửa mặt đi mấy đứa nhà Baudelaire, rồi chúng ta đi."

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn nhau thất vọng, ước gì người đàn ông đa năng không phải lo sợ cái nhóm người già đội nón quạ, nhưng không nói thêm, chúng bước vào nhà, rửa mặt, rồi theo Hector băng qua vùng đất phẳng lì cho tới khi đến rìa làng, rồi qua khu làng trên, nơi lũ quạ V.F.D đang đậu, rồi chúng đến làng dưới, nhà bà Morrow, người mặc áo choàng màu hồng ngồi trước hiên nhà. Không nói lời nào, bà đưa Hector một cặp dao cắt hàng rào, đúng hơn là một cây kéo lớn được thiết kế để cắt tia cành cây và lá thay vì cắt giấy, rồi đưa cho bọn trẻ nhà Baudelaire ba cái túi nhựa để lượm lá với cành cây mà Hector cắt ra. Dĩ nhiên, kéo cắt tia và túi nhựa không phải là một cách chào hỏi thích hợp, nhất là mới sáng sớm, nhưng ba đứa nhỏ quá bận nghĩ đến bài thơ có thể có ý nghĩa là chúng chưa nhận ra. Khi chúng gom cành lá, chúng thối ra được vài giả thuyết - cụm từ ở đây có nghĩa là "nói chuyện nhỏ nhỏ về hai câu thơ của Isadora Quagmire." - cho đến khi hàng rào trông đẹp, gọn gàng là đến lúc đi xuống nơi ở của ông Lesko - bọn trẻ nhận ra đây là nhà của người đàn ông mặc quần caro lo rằng bọn nhỏ sẽ sống với mình - cái chỗ còn thô lỗ hơn bà Morrow. Ông ta chỉ đơn thuần chỉ vào một đồng hồ chúi cửa sổ rồi bỏ vô trong nhà, nhưng lại một lần nữa bọn trẻ nhà Baudelaire chỉ tập trung giải quyết bí ẩn của hai tin nhắn chúng có được, hầu như không để ý đến sự thô lỗ của ông Lesko. Violet và Klaus bắt đầu chúi vết bẩn trên từng cái cửa sổ với một miếng giẻ ẩm, trong khi Sunny đứng bên cái xô nước xà phòng còn Hector thì leo lên lau các cửa sổ ở lầu hai, nhưng bọn trẻ chỉ nghĩ đến từng dòng trong bài thơ

khó hiểu của Isadora, cho tới khi chúng kết thúc hết mấy cái cửa sổ và tiếp tục làm đồng việc còn lại trong ngày, lý do tôi không miêu tả chúng cho bạn, không chỉ vì chúng quá chán, làm tôi muốn ngủ gục khi viết chúng xuống giấy, mà còn vì bọn trẻ nhà Baudelaire hầu như không để ý tới chúng. Bọn trẻ nghĩ về mấy câu thơ hai dòng trong khi chúng đánh bóng mấy cái nắm của nhà Verhoogen, chúng nghĩ về mấy câu thơ khi quét lông quạ trên đường vào cái xúc rác mà Sunny cầm trong khi nó đang bò trước anh chị nó, nhưng chúng vẫn không thể tưởng tượng làm sao mà Isadora để một bài thơ dưới cây Nevermore. Chúng nghĩ đến mấy câu thơ hai dòng khi chúng gom mấy bao rác cùng ve chai từ nhà dân V.F.D và chúng nghĩ đến mấy câu thơ khi chúng dùng bữa trưa với sandwich bắp cải được một trong các chủ nhà hàng ở V.F.D đã đồng ý cung cấp như một phần chung tay trong sự nỗ lực nuôi dưỡng trẻ em của làng, nhưng chúng vẫn không thể tìm ra ẩn ý của Isadora muốn nói với chúng. Chúng nghĩ về mấy câu thơ hai hàng khi Hector đọc danh sách công việc buổi chiều, bao gồm trách nhiệm tẻ nhạt là dọn giường ngủ của người dân, rửa chén cho người dân, chuẩn bị kem trái cây đủ nóng cho Hội Người Cao Tuổi thưởng thức như một buổi ăn chiều nhẹ, đánh bóng đài phun nước Đài Phun Nước Gia Cầm, nhưng dù chúng có nghĩ kỹ tới đâu, bọn trẻ nhà Baudelaire cũng không tiến gần hơn tới việc giải mã bí ẩn của các câu thơ hai hàng.

"Ta rất ấn tượng với sự chăm chỉ của mấy đứa." Hector nói, khi ông và tụi nhỏ bắt đầu công việc cuối cùng của buổi chiều. Đài Phun Nước Gia Cầm được dựng thành hình dáng một con quạ khổng lồ, đứng giữa khu trung tâm, trong khoảng sân với nhiều con đường dẫn ra. Bọn trẻ đang lau chùi cơ thể kim loại của con quạ, nó được bao phủ bởi các đường chạm khắc hình lông vũ làm nó trông thực tế hơn. Hector đang đứng trên một cái thang lau chùi cái đầu kim loại của con quạ, nó đang ngấn thẳng lên trời, phun một dòng nước đều đặn ra khỏi cái lỗ hoa mỹ trông như cái mỏ, nhìn cứ như con chim khổng lồ đang súc miệng và phun nước lên khắp người nó. Hiệu ứng đồ sộ vậy chứ lũ quạ V.F.D chắc lại nghĩ khác, vì đài phun nước bị bao phủ trong đồng lông vũ chúng để lại lúc sáng ở làng trên. "Khi

Hội Người Cao Tuổi nói với ta, ngôi làng sẽ như người giám hộ của mấy đứa." Hector nói tiếp "Ta sợ rằng ba đứa nhỏ sẽ không làm hết đồng việc vặt mà không cầu nhàu."

"Tụi cháu quen vận động vất vả rồi." Violet trả lời "Khi sống ở Paltryville, chúng cháu đốn cây rồi cưa chúng thành ván, ở trường Prufrock Preparatory thì tụi cháu chạy hàng trăm vòng mỗi đêm."

"Còn nữa." Klaus nói "Tụi cháu bận suy nghĩ về bài thơ hai dòng nên không để ý đến công việc."

"Ta nghĩ đó là lý do mấy đứa im lặng như vậy." Hector nói "Mấy bài thơ sao rồi?"

Bọn trẻ nhà Baudelaire đã xem hai mẫu giấy nhiều lần đến nỗi chúng có thể đọc thuộc lòng hai bài thơ từ trong trí nhớ.

"Vì những viên đá quý mà chúng tớ bị bắt ở đây.

Chỉ có các cậu mới có thể chấm dứt nỗi sợ của chúng tớ."

Violet nói.

"Chúng tớ không thể nói cho đến lúc bình minh.

Không từ nào có thể thốt ra từ cái mỏ chim buồn bã này."

Klaus nói.

"Dulch!" Sunny thêm vào, nghĩa là "Và chúng cháu vẫn chưa tìm ra chúng thật sự nghĩa là gì."

"Được rồi, nó chỉ là trò bịp." Hector nói "Thực ra, ta..."

Rồi giọng ông ta tắt ngúm, bọn trẻ giật mình thấy người đàn ông đã năng quay đi, không còn đối mặt với chúng rồi bắt đầu lau con mắt kim loại bên trái, như thể ai đó nhấn nút ngăn ông ta nói.

"Đài Phun Nước Gia Cầm vẫn chưa sạch lắm nhỉ." Một giọng nói nghiêm nghị phát lên từ phía sau tụi nhỏ, bọn trẻ nhà Baudelaire quay lại thấy ba bà từ Hội Người Cao Tuổi đã đến khuông viên rồi nhìn chúng. Hector cảm thấy bị kềm kẹp nên không ngần lên trả lời, nhưng bọn nhỏ thì không thấy bị đe dọa lắm, một từ ở đây có nghĩa là "bị kềm kẹp bởi ba bà già đội nón quạ".

"Tụi cháu vẫn chưa lau xong mà." Violet giải thích lễ độ "Hi vọng các bà thích món kem trái cây nóng mà tụi cháu chuẩn bị lúc sớm."

"Chúng Ô Kê." Một bà trả lời, nhún vai một cái làm cái nón quạ lắc lư.

"Của ta nhiều quả hạch quá." Bà khác nói "Luật 961 nói rõ rằng mỗi phần kem trái cây nóng của Hội Người Cao Tuổi không được chứa hơn 15 miếng hạch, nhưng của ta hình như có nhiều hơn."

"Cháu thành thật xin lỗi." Klaus nói, không nói thêm rằng ai đó quá cầu kỳ về món kem trái cây nóng thì nên tự mình làm.

"Chúng ta xếp chồng đĩa kem dơ trong Lều Ăn Vặt." Bà thứ ba nói "Chiều mai, mấy người làm chúng trong số công việc ở làng trên. Nhưng chúng ta đến đây để nói với Hector vài điều."

Bọn trẻ nhìn lên trên cùng cái thang, nghĩ Hector sẽ phải quay lại và nói chuyện với họ dù có bị kềm kẹp thế nào. Nhưng ông ta chỉ đơn thuần ho một cái rồi tiếp tục lau chùi Đài Phun Nước Gia Cầm. Violet nhớ rằng ba nó dạy nó nói gì khi ông ấy không thể tới nghe điện thoại, nên nó nói.

"Cháu xin lỗi." Nó nói "Hector đang bận. Cháu có thể chuyển lời lại không?"

Mấy Người Cao Tuổi nhìn nhau gật đầu, điều đó trông giống như mấy cái nón của họ mổ xuống cùng lúc. "Nên vậy." Một bà nói "Nếu ta có thể tin tưởng một con bé con như cô chuyển lời."

"Đây là một tin rất quan trọng." Bà thứ hai nói, và một lần nữa tôi thấy rất cần thiết để dùng câu 'Sét đánh ngang tai'. Bạn sẽ nghĩ, sau không chỉ một mà là hai bài thơ do Isadora Quagmire viết nằm dưới gốc cây Nevermore, thì không còn sét để đánh ngang tai. Nhưng sau tất cả, hiếm khi một tia sét đánh ngang tai nhiều hơn một lần. Nhưng đối với bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire, cuộc sống dường như chỉ khác tia sét một chút sau khi sét đánh ngang tai, từ khi ông Poe mang đến tia sét đầu tiên là nói với chúng rằng ba mẹ chúng đã mất, và không biết bao nhiêu tia sét đánh ngang tai chúng đã trải qua, đầu chúng chưa bao giờ ít quay cuồng hơn, chân chúng chưa bao giờ ít loạng choạng hơn, người chúng chưa bao giờ bớt rùng mình hơn cùng sợ kinh ngạc khi một tia sét đánh ngang tai. Nên khi bọn trẻ nhà Baudelaire nghe tin từ mấy Người Cao Tuổi, chúng gần như ngồi sụp xuống Đài Phun Nước Gia Cầm, bởi vì vì cái tin đó quá sức bất ngờ. Nó là một tin mà chúng nghĩ chưa bao giờ chúng nghe qua, nó là tin nhảm mà chỉ có trong những giấc mơ đẹp hiếm hoi của tôi.

"Tin nhảm đây." Bà thứ ba của Hội Người Cao Tuổi nghiêng đầu tới gần làm bọn trẻ có thể thấy từng cọng lông trên nón quạ của bà ấy. "Bá tước Olaf đã bị bắt." Bà ấy nói, và bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy như sét đánh ngang tai một lần nữa.

(Haiz. Đang nhớ nhà tột độ. Tự nhủ với lòng sau số mình lại xui đến thế. Bọn trẻ nhà Baudelaire xui rủi, nhưng ít ra chúng còn được đi đây đó. Còn mình như đang trong lồng sắt. I wanna go home :()

NGÔI LÀNG TỒI TỆ

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Dù "nhảy đến kết luận" là một biểu hiện, hơn là một hành động, nó cũng nguy hiểm như nhảy khỏi vách đá, nhảy ra trước một đoàn tàu đang chạy, hay là nhảy cho vui. Nếu bạn nhảy khỏi vách đá, bạn sẽ có cơ hội tốt để trải nghiệm một cú hạ cánh đau đớn trừ khi có thứ gì đó đỡ bạn, như là mặt nước hay là một bãi khăn giấy mênh mông. Nếu bạn nhảy ra trước đoàn tàu đang chạy, bạn sẽ có cơ hội tốt để trải nghiệm một chuyến đi đau đớn trừ khi bạn mặc một loại đồ chịu lực. Còn nếu bạn nhảy cho vui, bạn sẽ có cơ hội tốt để trải nghiệm cái đầu bị đập đau đớn, trừ khi bạn đảm bảo mình đang đứng ở một nơi có trần nhà rất cao, nhưng hiếm khi người vui tính nào làm như vậy. Rõ ràng, bất kì tình huống nào liên quan đến nhảy đều không đảm bảo bạn đang nhảy đến nơi an toàn, hay là không nên nhảy.

Nhưng thật khó mà không nhảy khi bạn đang nhảy đến kết luận, và không thể đảm bảo là bạn đang nhảy đến nơi an toàn, bởi vì "nhảy đến kết luận" nghĩa là bạn đang tin điều gì đó là đúng mặc dù bạn thậm chí không chắc chắn nó đúng hay sai. Khi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire nghe ba thành viên Hội Người Cao Tuổi của V.F.D nói bá tước Olaf bị bắt, chúng phấn khích đến nỗi nhảy đến kết luận rằng nó đúng.

"Đúng vậy." Một bà của Hội Cao Tuổi nói, không giúp thêm được gì "Một người đàn ông đến làng ta sáng nay, với lông mày một hàng, cùng một hình xăm con mắt trên mắt cá chân."

"Chắc là Olaf rồi." Violet nói, nhảy đến kết luận.

"Dĩ nhiên là ổng rồi." Bà thứ hai của Hội nói "Ông ta trùng khớp với mô tả mà ông Poe đưa cho chúng ta, nên chúng ta bắt tên ấy ngay."

"Vậy đúng rồi." Klaus nói, cùng chị mình nhảy đến kết luận "Mọi người thật sự bắt được bá tước Olaf."

"Dĩ nhiên là thật." Bà thứ ba nói sốt sắn "Chúng ta thậm chí đã liên hệ với tờ Daily Punctilio, họ sẽ viết bài về nó. Toàn thế giới sẽ sớm biết bá tước Olaf cuối cùng cũng bị bắt."

"Hooray!" Sunny hét lên, đưa út nhà Baudelaire nhảy đến kết luận.

"Hội Người Cao Tuổi đã triệu tập một cuộc họp." Bà trông có vẻ là người già nhất Hội nói. Cái nón quạ lúc lắc phấn khích thích thú khi bà ấy nói "Tất cả người dân được yêu cầu đến Tòa Thị Chính ngay lập tức, để thảo luận xem nên làm gì với hăn ta. Sau tất cả, luật 19833 chỉ rõ rằng không kẻ phản diện nào được ở trong phạm vi thành phố. Hình phạt thông thường khi phá luật là đưa lên giàn hỏa thiêu."

"Đưa lên giàn hỏa thiêu?" Violet nói.

"Dĩ nhiên rồi." Một bà già nói "Bất cứ khi nào chúng ta bắt được kẻ phạm luật, chúng ta trói chúng vào một cái cột gỗ rồi thắp lửa dưới chân. Cho nên ta cảnh cáo mấy đứa về số lượng hạch trong kem trái cây nóng của ta. Ta sẽ rất tiếc nếu phải thiêu mấy đứa đó."

"Ý bà hình phạt như nhau, cho dù vi phạm bất kì luật nào sao?" Klaus hỏi.

"Dĩ nhiên rồi." Bà Cao Tuổi khác đáp "Luật 2 chỉ rõ rằng bất kì ai phá luật đều đưa lên giàn hỏa thiêu. Nếu chúng ta không đưa một người phá luật lên giàn hỏa thiêu, chúng ta cũng sẽ là người phá luật, rồi ai đó khác sẽ phải đưa chúng ta lên giàn hỏa thiêu. Hiểu chưa?"

"Hơi hơi." Violet nói, mặc dù sự thật là con bé không hiểu gì hết. Không đứa nào nhà Baudelaire hiểu cả. Mặc dù chúng khinh thường bá tước Olaf, nhưng bọn trẻ không thích cái ý hỏa thiêu ông ta. Việc hỏa thiêu một tên phản diện trên giàn cũng như việc một tên phản diện làm chứ không phải bởi những người mộ đạo gia cầm.

"Nhưng bá tước Olaf không chỉ là một người phá luật." Klaus nói, lựa chọn từ ngữ cẩn thận "Ông ta phạm đủ mọi tội ác kinh khủng. Tốt nhất có lẽ ta nên giao ông ta cho chính quyền, thay vì đưa lên giàn hỏa thiêu."

"À, đó là thứ ta có thể nói trong buổi họp." Một bà trong Hội nói "Và tốt hơn hết, ta nên nhanh lên chứ không sẽ trễ. Hector, leo xuống khỏi cái thang đó đi."

Hector không trả lời, nhưng ông ta leo xuống và theo ba người Hội Người Cao Tuổi đi khỏi Đài Phun Nước Gia Cầm, giữ mắt nhìn xuống mặt đường. Bọn trẻ nhà Baudelaire đi theo Hector, bụng chúng nôn nao khi chúng bước qua khu làng trên đến khu làng dưới, nơi lũ quạ đang đậu giống hôm qua, lúc bọn trẻ lần đầu tới V.F.D. Bụng chúng cồn cào nhẹ nhõm và phấn khích, vì chúng tin rằng bá tước Olaf đã bị bắt, nhưng cũng có sự lo lắng, sợ hãi, vì chúng ghét cái ý nghĩ ông ta có thể bị thiêu trên giàn. Hình phạt cho người phá luật V.F.D làm chúng nhớ đến cái chết ba mẹ của mình, chúng không thích cái ý nghĩ ai đó bị lửa thiêu, cho dù người đó có hèn hạ tới mức nào. Thật khó chịu khi cảm thấy nhẹ nhõm, phấn khích, lo lắng rồi sợ hãi cùng lúc, ngay khi chúng đến Tòa Thị Chính, bụng của bọn trẻ mồm côi nhà Baudelaire rung lên như mấy con quạ đang lao xao, xáo trộn mà mắt có thể nhìn thấy từ xa.

Khi bụng ai đó nôn nao như vậy, tốt hơn là nên nằm nghỉ một tí, nhâm nhi đồ uống có ga, nhưng không có thời gian cho những việc đó. Ba thành viên của Hội dẫn đường vào căn phòng rộng lớn trong Tòa Thị Chính trang trí với mấy bức tranh quạ. Căn phòng trong tình trạng hỗn loạn, cụm từ ở đây có nghĩa là "đầy ắp người Cao Tuổi và người dân đứng xung quanh

tranh luận". Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn quét qua căn phòng tìm dấu hiệu của Olaf, nhưng không thấy ai qua mấy cái đầu quạ lắc lư.

"Chúng ta cần bắt đầu buổi họp!" Một người trong hội la lên. "Mấy Người Cao Tuổi, tìm chỗ ngồi trên ghế dài đi. Dân làng, tìm chỗ ngồi trên ghế xếp đi." Người dân đồng loạt ngưng nói rồi nhanh chóng ngồi vào vị trí, có lẽ họ sợ sẽ bị thiêu trên giàn nếu họ không ngồi xuống nhanh. Violet và Klaus ngồi xuống cạnh Hector, ông vẫn nhìn chăm chăm xuống sàn nhà im lặng, và ẵm Sunny lên để con bé có thể thấy.

"Hector, dẫn Sĩ Quan Luciana và bá tước Olaf lên bục thảo luận." Một Người Cao Tuổi ra lệnh, khi vài người dân cuối cùng ngồi xuống.

"Không cần." Một giọng nói lớn lên từ cuối phòng, rồi bọn trẻ quay lại thấy Sĩ Quan Luciana, với một nụ cười lớn đỏ rục dưới lớp chắn của nón bảo hiểm "Tôi có thể tự mình lên bục. Dù gì tôi cũng là Cảnh Sát Trưởng."

"Đúng rồi." Một Người Cao Tuổi nói, rồi nhiều người khác trên ghế dài gật gật cái nón quạ đồng ý khi Luciana dạo bước lên bục, từng bước của đôi boot đen tạo ra tiếng Clunk! trên sàn nhà sáng bóng.

"Tôi tự hào khi nói." Sĩ Quan Luciana nói tự hào "Tôi vừa làm một vụ bắt giữ đầu tiên trong nghĩa vụ Cảnh Sát Trưởng của mình. Xuất sắc chưa?"

"Hoan hô, hoan hô!" Nhiều người dân la lên.

"Và bây giờ." Luciana nói tiếp "Chúng ta hãy gặp kẻ mà chúng ta đang nôn nao đưa lên giàn hỏa thiêu đây - bá tước Olaf!"

Với một cử chỉ, Sĩ Quan Luciana bước khỏi bục, đi tới cuối phòng, rồi lôi một người đàn ông trông sợ hãi ra khỏi cái ghế xếp. Ông ta mặc bộ đồ bị sờn cùng với vết rách lớn trên vai và cái còng tay bằng bạc sáng bóng. Ông ta không mang giày hay vớ gì cả, và khi Sĩ Quan Luciana dẫn ông ta lên bục, bọn trẻ có thể nhìn thấy ông ta có một hình xăm con mắt trên mắt cá

chân trái, giống của bá tước Olaf. Khi ông ta quay đầu lại nhìn khán phòng, bọn trẻ có thể thấy ông ta có lông mày một hàng, thay vì hai, giống của bá tước Olaf. Nhưng bọn trẻ cũng có thể thấy ông ta không phải là bá tước Olaf. Ông ấy không cao như Olaf, ông ta không ốm, cũng không có hòm trong móng tay, hay ánh nhìn gay gắt, gian xảo trong đôi mắt. Nhưng hơn hết bọn trẻ nhà Baudelaire có thể thấy ông ta không phải là bá tước Olaf, theo cách nói của bạn là một người lạ không phải bác của bạn, cho dù ông ta mặc cùng cái áo khoác chấm bi và cái đầu tóc xoắn giả mà ông ấy luôn đội. Ba chị em nó nhìn nhau, rồi nhìn người đàn ông bị kéo lên bục, với cảm giác chìm xuống chúng nhận ra mình đã nhảy tới kết luận về việc bá tước Olaf bị bắt.

"Thưa quý ông quý bà." Sĩ Quan Luciana nói "Cùng bọn trẻ mồ côi, tôi mang đến đây bá tước Olaf!"

"Nhưng tôi không phải là Olaf!" Ông ta hét lên "Tên tôi là Jacques và..."

"Im lặng!" Một trong những thành viên nghiêm khắc nhất Hội Người Cao Tuổi ra lệnh "Luật 920 chỉ rõ rằng không ai được phép nói khi đứng trên bục."

"Đưa lên giàn hỏa thiêu đi!" Một giọng khác la lên, và tụi nhỏ quay qua thấy ông Lesko đứng lên và chỉ vào người đàn ông đang run rẩy trên bục "Lâu lắm rồi chưa thiêu ai cả!"

Nhiều thành viên của Hội gật đầu "Đúng như vậy." Một trong số họ nói.

"Đúng rồi, hẳn là Olaf." Bà Morrow nói lên từ phía xa phòng "Ông ta có lông mày một hàng chứ đâu phải hai, còn có một hình xăm con mắt trên mắt cá chân trái kia."

"Nhưng nhiều người có lông mày một hàng mà." Jacques hét lên "Tôi có cái hình xăm này vì một phần công việc."

"Và việc của người là một tên phản diện!" Ông Lesko nói lên hồ hởi "Luật 19833 chỉ rõ rằng không tên phản diện nào được phép ở trong khu vực làng, nên chúng ta phải đưa người lên giàn hỏa thiêu!"

"Hoan hô, hoan hô!" Nhiều tiếng nói đồng tình.

"Tôi không phải là người xấu!" Jacques nói hoang mang "Tôi làm tình nguyện viên..."

"Đủ rồi đủ rồi!" Người trẻ nhất Hội Cao Tuổi nói "Olaf, người đã được cảnh cáo về luật 920. Người không được nói khi đang trên bục. Có dân làng nào muốn nói trước khi ta lên lịch thiêu Olaf không?"

Violet đứng dậy, không phải là một hành động dễ dàng gì khi đầu óc bạn vẫn quay cuồng, chân bạn vẫn loạng choạng, và người bạn vẫn rùng mình kinh ngạc "Cháu muốn nói." Con bé nói "Làng V.F.D là giám hộ của cháu, nên cháu là cư dân."

Klaus đang ẵm Sunny trên tay, đứng dậy bên cạnh chị nó "Người đàn ông này." Nó nói, chỉ vào Jacques "Không phải là bá tước Olaf. Sĩ Quan Luciana đã phạm sai lầm khi bắt ông ấy, chúng cháu không muốn những điều tồi tệ xảy ra như là thiêu người đàn ông vô tội đó."

Jacques trao cho tụi nhỏ một nụ cười biết ơn, nhưng Sĩ Quan Luciana quay sang và bước đi tới chỗ bọn trẻ nhà Baudelaire đang đứng. Bọn trẻ không thể nhìn thấy mắt bà ta, vì kính chắn của nón bảo hiểm còn sụp xuống, nhưng đôi môi đỏ tươi của bà ta cuộn lại thành một nụ cười gượng gạo "Tụi bây mới là người làm mọi thứ tồi tệ hơn." Bà ấy nói, rồi quay sang Hội Người Cao Tuổi "Chắc chắn, cú sốc khi nhìn thấy bá tước Olaf làm tụi nhỏ này hoang mang." Bà ta nói với họ.

"Chứ còn cái gì nữa!" Một Người Cao Tuổi đồng ý "Với tư cách một người dân của ngôi làng giám hộ của chúng, ta yêu cầu mấy đứa nhóc này phải lên giường ngủ. Giờ thì, có người lớn nào muốn nói không?"

Bọn trẻ nhà Baudelaire nhìn Hector hi vọng ông ta sẽ vượt qua sự lo lắng và đứng lên nói. Chắc chắn ông ấy không tin ba chị em nó quá hoang mang không còn biết bá tước Olaf là ai. Nhưng Hector không nhập cuộc, một cụm từ ở đây có nghĩa là "vẫn ngồi trên ghế xếp và dán mắt xuống sàn nhà", rồi một lúc sau Hội Người Cao Tuổi chốt vấn đề.

"Vậy ta chốt vấn đề." Một Người Cao Tuổi nói "Hector, đem tụi Baudelaire về nhà đi."

"Đúng vậy!" Một thành viên gia đình Verhoogen nói lớn "Đưa tụi nhỏ lên giường rồi hỏa thiêu Olaf đi!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Nhiều người khác hét lên.

Một người trong Hội Người Cao Tuổi lắc đầu "Hôm nay quá muộn để thiêu ai đó rồi." Ông ta nói, có vài tiếng thì thầm thất vọng từ phía người dân "Ta sẽ đưa bá tước Olaf lên giàn hỏa thiêu ngay sau bữa sáng." Ông ta tiếp tục "Người dân làng trên mang theo đuốc, người dân làng dưới thì mang gỗ để mỗi lửa cùng với mấy món ăn vật bổ dưỡng. Hẹn gặp bà con ngày mai."

"Trong lúc đó." Sĩ Quan Luciana thông báo "Tôi sẽ giữ hãn ta ở nhà giam làng trên, qua Đài Phun Nước Gia Cầm."

"Nhưng tôi vô tội!" Người đàn ông trên bực hét lên "Làm ơn nghe tôi đi, tôi cầu xin các người! Tôi không phải là bá tước Olaf! Tên tôi là Jacques!" Ông ta quay sang tụi nhỏ, những người có thể nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ của ông "Ôi mấy cháu nhà Baudelaire." Ông ta nói "Ta thật yên tâm khi thấy mấy cháu còn sống. Ba mẹ mấy cháu..."

"Đủ rồi tên kia." Sĩ Quan Luciana nói, giơ bàn tay đeo găng màu trắng lên tán vô miệng Jacques.

"Pipit!" Sunny ré lên, nghĩa là "Chờ đã!" Nhưng Sĩ Quan Luciana thậm chí không thèm nghe hay quan tâm, bà ta nhanh chóng lôi Jacques ra khỏi cửa trước khi ông ta có thể nói thêm bất cứ điều gì. Người dân đứng lên từ ghế xếp nhìn ông ta, rồi bắt đầu bàn tán khi Hội Người Cao Tuổi rời khỏi ghế dài. Bọn trẻ nhà Baudelaire thấy ông Lesko đùa giỡn với nhà Verhoogen, như thể cả buổi tối này là một bữa tiệc vui vẻ chứ không phải là một cuộc họp kết án tử cho một người vô tội. "Pipit!" Sunny ré lên lần nữa, nhưng không ai nghe. Vẫn dán mắt lên sàn nhà, Hector dẫn Violet và Klaus ra khỏi Tòa Thị Chính. Người đàn ông đa năng không nói một lời, bọn trẻ nhà Baudelaire cũng vậy. Bụng chúng quá cồn cào, tim chúng quá nặng trĩu để mở miệng. Khi chúng rời khỏi cuộc họp hội đồng mà không thấy bóng hình nào của Jacques hay Sĩ Quan Luciana, chúng cảm thấy còn đau hơn là việc đã nhảy tới kết luận. Bọn trẻ cảm thấy như thể chúng vừa nhảy khỏi vách đá hay nhảy ra trước một đoàn tàu đang chạy. Khi chúng bước ra khỏi Tòa Thị Chính vào màn đêm, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire cảm thấy như thể chúng sẽ không bao giờ nhảy cho vui nữa.

NGÔI LÀNG TỒI TỆ

Lemony Snicket

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trong thế giới mệnh mông, khốc liệt của chúng ta, có hàng tá nơi khó chịu để ở. Bạn có thể ở trong một dòng sông đầy mấy con lươn điện câu gắt, hay ở trong một siêu thị đầy những tên chạy điên kinh lẫn quần. Bạn có thể ở trong một khách sạn không có người dọn phòng, hay bạn có thể lạc lối ở một khu rừng đang từ từ chìm trong biển nước. Bạn có thể ở trong một cái tổ ong hay một sân bay bỏ hoang hoặc là trong văn phòng của một bác sĩ phẫu thuật nhi đồng, nhưng một trong những thứ khó chịu nhất có thể xảy ra với bạn là thấy bản thân mình đang ở trong tình thế khó xử, đó là nơi bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire tìm thấy chúng đang ở đêm đó. Tìm thấy bản thân trong tình thế khó xử nghĩa là mọi thứ dường như đầy hoang mang, nguy hiểm, bạn không biết phải làm cái quái gì trên đời này với nó, và đây là một trong những thứ tệ hại nhất mà bạn phải đối mặt. Ba đứa trẻ nhà Baudelaire ngồi trong nhà bếp của Hector khi người đàn ông đa năng đang nấu một bữa tối Mexico khác, tất cả những tình thế khó xử của chúng cứ như củ khoai tây nhỏ mà ông ấy cắt làm ba phần.

"Mọi thứ có vẻ rồi rắm." Violet nói rầu rĩ "Anh em sinh ba nhà Quagmire đang đâu đó gần đây, nhưng ta không biết ở đâu, manh mối duy nhất ta có là hai bài thơ rồi ren. Giờ thì có một người đàn ông không phải là bá tước Olaf, nhưng ông ta có một hình xăm con mắt trên mắt cá chân, ông ta muốn nói với chúng ta vài điều về ba mẹ."

"Còn hơn cả rồi rắm nữa." Klaus nói "Nó là nguy hiểm. Ta cần phải giải cứu anh em nhà Quagmire trước khi bá tước Olaf làm gì đó ghê gớm, ta cần phải thuyết phục Hội Người Cao Tuổi rằng người đàn ông họ buộc tội đúng là Jacques, vì họ sẽ đưa ông ấy lên giàn hỏa thiêu."

"Quandary?" Sunny nói, nghĩa là "Ta phải làm cái quái gì trên đời với nó đây?"

"Chị không biết ta có thể làm gì, Sunny." Violet trả lời "Chúng ta dành ra cả ngày cố tìm ra bài thơ nghĩa là gì, rồi chúng ta cố gắng hết sức thuyết phục Hội Người Cao Tuổi là Sĩ Quan Luciana đã làm." Con bé và em nó nhìn Hector, người chắc chắn không cố hết sức với Hội Người Cao Tuổi nhưng thay vào đó là cố hết sức ngồi trên ghế xếp mà không nói lời nào.

Hector thở dài và nhìn tụi nhỏ một cách buồn rầu "Ta biết ta nên nói gì đó." Ông ta nói với chúng "Nhưng ta cảm thấy quá kìm kẹp. Hội Người Cao Tuổi quá áp đặt nên ta không thể nói bất kì lời nào trong buổi họp. Tuy nhiên ta có thể nghĩ ra vài thứ chúng ta có thể làm để giúp."

"Là gì thế?" Klaus hỏi.

"Ta có thể thưởng thức món huevos rancheros." Ông ta nói "Huevos rancheros là trứng chiên với đậu, dùng chung với bánh nướng tortilla và khoai tây trong nước sốt cà chua cay."

Chị em nó nhìn nhau, cố tưởng tượng làm thế nào cái đĩa đồ ăn đó có thể mang chúng ra khỏi cái tình thế khó xử này "Nó giúp được gì chứ?" Violet hỏi nghi ngại.

"Ta không biết." Hector thừa nhận "Nhưng chúng sắp xong rồi, ta có thể tự nói là công thức của mình ngon đó. Thôi nào, ăn đi. Có lẽ một bữa tối ngon lành sẽ giúp mấy đứa nghĩ thông."

Tụi nhỏ thở dài, nhưng gật đầu đồng ý, rồi đứng dậy dọn bàn, tò mò thế là đủ rồi, một bữa tối tuyệt vời trên thực tế giúp bọn trẻ nhà Baudelaire nghĩ ra vài điều. Khi Violet cắn thử miếng đậu, con bé cảm thấy các bánh răng, đòn bẩy trong bộ não sáng chế của nó bắt đầu hoạt động. Khi Klaus chấm bánh nướng tortilla vào nước sốt cà chua cay, nó bắt đầu nghĩ những quyển sách đã đọc có thể hữu dụng. Còn Sunny khi nó trây lòng đồ trứng

lên mặt, nó căn bốn cây răng sắt nhọn lại với nhau cố nghĩ một việc hữu hiệu cho chúng. Ngay khi bọn trẻ nhà Baudelaire kết thúc bữa tối mà Hector chuẩn bị cho chúng, ý tưởng của chúng đã trỗi dậy và phát triển thành kế hoạch đầy đủ, giống như cây Nevermore đã mọc lên từ một hạt giống tí hon từ rất lâu rồi hay Đài Phun Nước Gia Cầm vừa được xây gần đây từ bản thiết kế ghê tởm của ai đó.

Sunny nói đầu tiên "Kế hoạch!" nó nói.

"Là gì Sunny?" Klaus hỏi.

Với ngón tay nhỏ xíu phủ đầy nước sốt cà chua, Sunny chỉ ra ngoài cửa sổ chỗ cây Nevermore, đang phủ đầy quạ V.F.D như thường lệ "Merganser!" Con bé nói chắc chắn.

"Em cháu nói sáng mai ở đó sẽ chắc chắn có một bài thơ khác của Isadora ở cùng vị trí." Klaus giải thích với Hector "Con bé muốn dành nguyên đêm nay ngồi dưới gốc cây. Con bé nhỏ xíu nên cho dù ai mang thư tới cũng chắc chắn không phát hiện ra nó, em ấy có thể tìm hiểu làm sao mấy bài thơ hai dòng tới được với chúng ta."

"Và điều đó sẽ mang chúng ta đến gần hơn với việc tìm kiếm các bạn nhà Quagmire." Violet nói "Đó là một kế hoạch hay, Sunny."

"Trời ơi, Sunny." Hector nói "Bộ cháu không sợ khi dành cả đêm bên dưới đám quạ đó sao?"

"Therill." Sunny nói, nghĩa là "Không có gì sợ hơn cái lúc mà cháu leo lên một cái trục thang máy bằng răng."

"Em nghĩ mình cũng có một kế hay." Klaus nói "Hector, hôm qua ông bảo với chúng cháu về cái thư viện bí mật trong kho."

"Suýt!" Hector nói, nhìn quanh nhà bếp "Đừng có nói lớn! Cháu biết nó là phá luật khi chứa mấy quyển sách đó, và ta không muốn lên giàn hỏa thiêu đâu."

"Cháu không muốn bất kì ai lên giàn hỏa thiêu cả." Klaus nói "Bây giờ, thư viện bí mật có sách về mấy cái luật lệ của V.F.D không?"

"Chắc chắn rồi." Hector nói "Cả đồng. Bởi vì sách luật miêu tả mấy người phá luật, nên chúng đã phá luật 108, là thư viện V.F.D không thể chứa sách phá luật."

"Vậy cháu sẽ đọc càng nhiều sách luật càng tốt." Klaus nói "Chắc phải có cách cứu Jacques khỏi việc lên giàn hỏa thiêu, cháu cá mình sẽ tìm thấy nó trong từng trang sách."

"Cha mẹ ơi, Klaus." Hector nói "Cháu không chán đọc đồng sách luật đó à?"

"Không có gì chán hơn cái lúc cháu đọc đồng sách ngữ pháp, thay vì cứu dì Josephine." Nó đáp.

"Sunny thì hành động để cứu anh em nhà Quagmire." Violet nói "Klaus thì hành động cứu Jacques. Còn cháu phải hành động cứu chúng ta."

"Ý chị là sao?" Klaus hỏi.

"Chị nghĩ bá tước Olaf đứng phía sau đồng rắc rối này." Violet nói.

"Grebe!" Sunny nói nghĩa là "Như thường lệ!"

"Nếu làng V.F.D thiêu Jacques." Violet nói tiếp "Thì mọi người sẽ nghĩ bá tước Olaf chết rồi. Cháu cá là tờ Daily Punctilio sẽ có một bài viết như thế. Đó là tin mừng cho Olaf - Olaf thật sự. Nếu mọi người nghĩ ông ta chết

rồi, Olaf có thể trở nên nguy hiểm như chính con người ông ta, chính quyền sẽ không truy tìm ông ta nữa."

"Đúng vậy." Klaus nói "Bá tước Olaf chắc đã tìm thấy Jacques - dù ông ấy là ai - rồi mang ông ta tới ngôi làng này. Ông ta biết Sĩ Quan Luciana sẽ nghĩ người đàn ông kia là Olaf. Nhưng điều đó sẽ cứu được gì cho chúng ta?"

"Nếu ta giải cứu các bạn nhà Quagmire và chứng minh Jacques vô tội." Violet nói "Bá tước Olaf sẽ tránh xa chúng ta, và chúng ta có thể dựa vào Hội Người Cao Tuổi để bảo vệ chúng ta."

"Poe!" Sunny nói.

"Hoặc là ông Poe." Violet đồng tình "Đó là lý do chúng ta cần một cách để cứu lấy chúng ta." Nó quay sang Hector "Hôm qua, ông cũng có nói với chúng cháu về cái nhà bay di động."

Hector nhìn quay nhà bếp lần nữa để đảm bảo không ai nghe thấy "Đúng vậy." Ông ta nói "Nhưng ta nghĩ ta sẽ dừng nó lại. Nếu Hội Người Cao Tuổi biết ta phá luật 67, ta có thể bị đưa lên giàn hỏa thiêu. Dù sao, ta cũng không có động cơ để làm nó."

"Nếu ông không phiền, cháu muốn nhìn qua nó." Violet nói "Có thể cháu sẽ giúp hoàn thiện nó. Ông muốn dùng ngôi nhà bay di động để thoát khỏi V.F.D, thoát khỏi Hội Người Cao Tuổi và những thứ đang kèm kẹp ông mà, và nó là một phương tiện trốn chạy tuyệt vời."

"Có thể là cả hai ta." Hector nói bẽn lễn, vươn qua bàn vỗ vai Sunny "Ta rất thích hợp tác với ba đứa, sẽ rất thú vị khi ta chia sẻ ngôi nhà bay với các cháu. Có rất nhiều phòng trong ngôi nhà bay khí cầu, một khi nó thành công, chúng ta có thể cất cánh cho nó và không bao giờ phải xuống nữa. Bá tước Olaf và đồng bọn của hắn sẽ không bao giờ có thể làm phiền tụi cháu nữa. Cháu nghĩ sao?"

Ba đứa trẻ nghe kĩ lời đề nghị của Hector, nhưng khi chúng cố nói với ông ấy điều chúng nghĩ, nó như thể chúng lại đang trong một tình thế khó xử nữa. Một mặt thì sẽ rất thú vị khi sống một cách không bình thường, nghĩ đến chuyện được an toàn khỏi nanh vuốt của bá tước Olaf mãi mãi rất chi là hấp dẫn. Violet nhìn em gái nó, nghĩ về lời hứa ngày xưa, khi Sunny được sinh ra, nó hứa sẽ luôn chăm sóc hai đứa em mình, đảm bảo chúng không rơi vào nguy hiểm. Klaus nhìn Hector, ông là người dân trong ngôi làng tồi tệ này thật sự có vẻ quan tâm tui nhỏ, giống như điều một người giám hộ nên làm. Còn Sunny nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm, nhớ đến ngày đầu tiên nó và anh chị nó nhìn thấy bầy quạ V.F.D bay thành vòng một cách phi thường rồi ước gì chúng cũng có thể như vậy, có thể trốn thoát khỏi tất cả những lo âu. Nhưng một mặt khác, bọn trẻ nhà Baudelaire cảm thấy bay khỏi những rắc rối của chúng, sống mãi mãi trên trời cao, không phải là một cách sống chắc ăn cho ai đó. Sunny là em bé, Klaus chỉ mới mười hai còn Violet đứa lớn nhất thậm chí mới mười bốn, chưa đủ trưởng thành. Bọn trẻ nhà Baudelaire có rất nhiều điều hi vọng cần hoàn thành dưới mặt đất, chúng không chắc chúng có thể đơn giản từ bỏ hết những hi vọng đó khi còn quá trẻ. Bọn trẻ nhà Baudelaire ngồi tại bàn, nghĩ về kế hoạch của Hector, dường như đối với trẻ em, nếu chúng dành phần đời còn lại trôi nổi trên trời cao, chúng đơn giản sẽ không ở trong thể loại của chúng, cụm từ ở đây có nghĩa là "loại nhà mà ba chị em chúng sẽ thích".

"Ưu tiên hơn hết." Violet cuối cùng cũng nói, hi vọng nó không làm tổn thương cảm xúc của Hector "Trước khi ta đưa ra quyết định về phần đời còn lại, ta phải đưa Duncan và Isadora ra khỏi sự chia cắt của Olaf."

"Đảm bảo Jacques không bị đưa lên giàn hỏa thiêu." Klaus nói.

"Albico!" Sunny thêm vào, nghĩa là "Còn phải giải quyết bí ẩn về V.F.D mà anh chị nhà Quagmire nói với chúng ta."

Hector thở dài "Mấy đứa nói đúng." Ông ta nói "Những điều đó quan trọng hơn, cho dù chúng làm ta thấy kèm kẹp. À, đưa Sunny đến cái cây

thôi, rồi đến nhà kho, chỗ thư viện và phòng sáng chế. Có lẽ sẽ lại là một đêm dài đây, như hi vọng lần này ta sẽ không lầm to nữa."

Bọn trẻ nhà Baudelaire cười với người đàn ông đa năng rồi theo ông ta bước ra ngoài bóng đêm thoáng mát đầy âm thanh của lũ quạ khi về đêm. Chúng giữ nguyên nụ cười khi tách nhau ra, Sunny bò về phía cây Nevermore còn hai đứa lớn nhà Baudelaire theo Hector vào kho, chúng tiếp tục cười khi đưa từng kế hoạch vào hành động. Violet cười vì phòng sáng chế của Hector rất đầy đủ, rất nhiều kềm, keo, dây cùng mọi thứ mà bộ não phát minh của nó cần, bởi vì ngôi nhà bay khí cầu của Hector là một cơ chế khổng lồ, hấp dẫn - một loại phát minh đầy thử thách mà con bé thích làm. Klaus cười vì thư viện của Hector rất thoải mái, mấy cái bàn chắc chắn cùng ghế đệm rất thích hợp để đọc sách, và bởi vì mấy cuốn sách luật của V.F.D rất dày, đầy từ khó - một loại thử thách mà nó thích. Còn Sunny cười vì có rất nhiều cành cây héo của cây Nevermore rụng xuống mặt đất, nên nó sẽ có vài thứ để gặm trong khi trốn và chờ bài thơ hai dòng tiếp theo tới. Bọn trẻ đều ở đúng vị trí của mình. Violet ở đúng vị trí là phòng sáng chế, còn Klaus ở đúng vị trí là thư viện, còn Sunny ở đúng vị trí là ở dưới mặt đất gần thứ gì đó để cắn. Violet cột tóc lên bằng sợi ruy băng để tóc khỏi vướng mắt, Klaus lau kính, Sunny bặm miệng để hàm răng sẵn sàng cho nhiệm vụ phía trước, ba chị em chúng mỉm cười nhiều hơn từ lúc chúng đến làng. Bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire đang ở đúng vị trí của chúng, chúng hi vọng việc ở đúng vị trí sẽ đưa chúng ra khỏi tình thế khó xử của mình.

(Tuột view rồi buồn quá 😞 Chúc cả nhà năm mới vui vẻ. Nay lì xì cả nhà thêm 1 chương nữa vào 21h tối nay [mùng 4] nha ❤️)

NGÔI LÀNG TỒI TỆ

Lemony Snicket
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Buổi sáng hôm sau bắt đầu với tia nắng dài đầy màu sắc, Sunny ngồi trốn dưới gốc cây Nevermore. Nó tiếp tục với âm thanh thức giấc của lũ quạ, Klaus nghe thấy từ thư viện trong kho, tiếp theo là mấy con quạ bay thành vòng trên bầu trời, Violet nhìn thấy khi nó rời khỏi phòng sáng chế. Ngay khi Klaus cùng chị nó ra khỏi nhà kho, còn Sunny bò trên mảnh đất bằng phẳng tới chỗ anh chị nó, mấy con quạ ngừng bay vòng rồi cùng nhau bay lên làng trên, cái buổi sáng thật đẹp, thanh bình đó mà khi tôi miêu tả nó, tôi xem quên nó là một buổi sáng thật buồn đối với tôi, một buổi sáng mà tôi ước mình có thể gạch bỏ mãi mãi khỏi cuốn lịch nhà Snicket. Nhưng tôi không thể xóa ngày này, với tôi cũng không thể viết một cái kết có hậu cho cuốn sách này, đơn giản vì câu chuyện này không diễn ra theo cách đó. Cho dù buổi sáng đó dễ thương bao nhiêu, hay sự tự tin của bọn trẻ nhà Baudelaire về những gì chúng khám phá suốt đêm bao nhiêu, thì cũng không có kết thúc tốt đẹp nào ở cuối câu chuyện này, cũng như chẳng có con voi nào ở cuối đường chân trời V.F.D.

"Chào buổi sáng." Violet nói với Klaus, rồi ngáp.

"Chào buổi sáng." Klaus trả lời. Nó cầm hai quyển sách trong tay, nhưng hướng về phía Sunny, con bé đang bò tới "Mọi thứ trong phòng sáng chế với Hector sao rồi?"

"À, Hector ngủ gục vài tiếng trước." Violet nói "Nhưng chị khám phá vài sai sót nhỏ trong ngôi nhà bay khí cầu. Bộ dẫn suất yếu do vài vấn đề với máy phát điện Hector làm. Nghĩa là độ bơm khí cầu không đồng đều, nên chị đã thiết lập lại một số ống dẫn chính. Ngoài ra, hệ thống tuần hoàn nước

được vận hành trên máy ống dẫn không phù hợp, làm mất tự duy trì nhiên liệu sẽ không kéo dài đủ lâu như kế hoạch, nên chị định tuyến lại ống hệ thống nước."

"Ning!" Sunny gọi khi nó tới với anh chị nó.

"Chào buổi sáng, Sunny." Klaus nói "Violet đang kể anh nghe chị ấy tìm thấy vài lỗi sai trong phát minh của Hector, nhưng chị ấy nghĩ có thể sửa chúng."

"Chị là chị muốn kiểm tra thử toàn bộ thiết bị trước khi nó bay lên, nếu có thời gian." Violet nói rồi ẵm Sunny lên "Nhưng chị nghĩ mọi thứ nên hoạt động thật tốt. Đó là một phát minh phi thường. Một nhóm người nhỏ sẽ thật sự dành phần đời còn lại sống an toàn trên không. Em có phát hiện được gì trong thư viện không?"

"Đầu tiên, em thấy mấy cuốn sách về luật V.F.D thật sự khá là hấp dẫn." Klaus nói "Ví dụ luật 19 chỉ rõ rằng những cây viết được làm từ lông quạ mới được lưu hành trong làng. Rồi luật 39 chỉ rõ rằng bất cứ thứ gì làm từ lông quạ là bất hợp pháp. Làm sao người dân có thể tuân theo hai quy tắc cùng lúc chứ?"

"Chắc là họ không có cây viết nào cả." Violet nói "Nhưng điều đó không quan trọng. Em có tìm thấy điều gì có ích trong mấy cuốn sách luật không?"

"Có." Klaus nói, rồi mở một trong hai quyển sách nó cầm "Nghe này: Luật 2493 chỉ rõ rằng bất kì người nào bị đưa lên giàn hỏa thiêu đều có cơ hội để phát biểu trước khi ngọn lửa được thắp lên. Ta có thể tới nhà giam làng trên bây giờ để đảm bảo Jacques có đặc ân đó. Trong bài phát biểu, ông ấy có thể nói với mọi người ông ta thật sự là ai, và tại sao ông ta có cái hình xăm đó."

"Nhưng ông ấy đã cố làm vậy hôm qua trong buổi họp rồi." Violet nói "Không ai tin ông ấy hết. Thậm chí không ai thèm nghe."

"Em cũng đang nghĩ vậy." Klaus nói, mở quyển sách thứ hai ra "Cho đến khi em đọc điều này."

"Towhee?" Sunny hỏi, nghĩa là "Có luật nào chỉ rõ người khác phải lắng nghe người diễn thuyết không?"

"Không." Klaus trả lời "Đây không phải là sách luật. Đây là sách tâm lý học, kiến thức trí óc. Nó bị loại bỏ khỏi thư viện vì có một chương về bộ lạc Cherokee của Bắc Mỹ. Họ làm mọi thứ bằng lòng vũ, điều đó phá luật 39."

"Thật buồn cười." Violet nói.

"Em đồng ý." Klaus nói "Nhưng em mừng vì cuốn sách đó ở đây, thay vì trong làng, vì nó cho em một ý tưởng. Có một chương về tâm lý đám đông."

"Wazay?" Sunny hỏi.

"Đám đông là một đám người." Klaus giải thích "Thường là một đám đông giận dữ."

"Như người dân và Hội Người Cao Tuổi ngày hôm qua." Violet nói "Trong Tòa Thị Chính. Họ cực kì tức giận."

"Chính xác." Klaus nói "Giờ thì nghe này." Đưa giữa nhà Baudelaire mở quyển sách thứ hai ra và bắt đầu đọc "Chiều hương hòa theo do tìm thức dễ bị lung lay của đám đông nằm trong số những ý kiến đơn độc, thể hiện rõ ràng tại các điểm khác nhau trong trường âm thanh." (Dịch cho 'xém' để hiểu chứ không theo chuyên môn nha bà con)

"Chiều hướng gì? Âm thanh gì?" Violet hỏi "Nghe cứ như em đang nói về opera."

"Quyển sách này có nhiều từ chuyên môn." Klaus nói "Nhưng may thay có một quyển từ điển trong thư viện của Hector. Nó bị loại bỏ khỏi V.F.D vì chứa từ 'thiết bị điện tử'. Mấy câu đó có nghĩa là nếu một vài người, rải rác trong số đám đông, bắt đầu la lên ý kiến của họ, ngay sau đó, toàn bộ đám đông sẽ đồng tình theo. Nó diễn ra trong buổi họp hội đồng ngày hôm qua - một vài người nói mấy điều nóng nảy, rồi ngay sau đó nguyên cái phòng bực tức theo."

"Vue." Sunny nói, nghĩa là "À, em nhớ rồi."

"Khi chúng ta tới nhà giam." Klaus nói "Chúng ta phải đảm bảo Jacques được phép phát biểu. Rồi khi ông ấy giải thích bản thân, chúng ta sẽ tự mình chia ra trong đám đông rồi la lên những thứ như 'Tôi tin ông ấy.' rồi 'hoan hô, hoan hô!' tâm lý đám đông sẽ giúp Jacques tự do."

"Em thật sự nghĩ nó sẽ thành công chứ?" Violet hỏi.

"Em muốn thử nó." Klaus nói "Giống như chị muốn thử cái nhà bay khí cầu đó. Giờ thì Sunny, em khám phá được điều gì sau khi dành nguyên đêm dưới gốc cây?"

Sunny giơ bàn tay nhỏ lên cho anh chị nó xem một cuộn giấy khác nữa. "Thơ hai dòng!" Nó hét lên đặc thẳng, anh chị nó tùm lại đọc nó.

Thứ đầu tiên các cậu đọc có chứa manh mối:

Một cách viết tắt để nói chuyện với các cậu.

(The first thing you read contains the clue:

An initial way to speak to you.)

"Làm tốt lắm Sunny." Violet nói "Đây chắc chắn là một bài thơ khác của Isadora Quagmire."

"Và nó có vẻ đưa chúng ta trở lại bài thơ ban đầu." Klaus nói "Nó ghi 'Thứ đầu tiên các cậu đọc có chứa manh mối.'"

"Nhưng còn 'Một cách viết tắt để nói chuyện với các cậu.' là sao?" Violet hỏi "Viết tắt, giống như V.F.D à?"

"Có lẽ thế." Klaus trả lời "Nhưng 'viết tắt' còn có nghĩa là 'duy nhất'. Em nghĩ Isadora có ý đây là cách duy nhất để cậu ấy nói với chúng ta - qua mấy bài thơ này."

"Nhưng chúng ta biết rồi mà." Violet nói "Mấy bạn nhà Quagmire sẽ không cần nói điều này với chúng ta. Nhìn lại tất cả các bài thơ xem. Biết đâu nó cho ta một cái nhìn toàn vẹn hơn."

Violet lấy hai bài thơ kia ra khỏi túi, rồi ba chị em xem xét cùng nhau.

Vì những viên đá quý mà chúng tớ bị bắt ở đây.

Chỉ có các cậu mới có thể chấm dứt nỗi sợ của chúng tớ.

Chúng tớ không thể nói cho đến lúc bình minh.

Không từ nào có thể thốt ra từ cái mỏ chim buồn bã này."

Thứ đầu tiên các cậu đọc có chứa manh mối:

Một cách viết tắt để nói chuyện với các cậu.

(For sapphires we are held in here.

Only you can end our fear.

Until dawn comes we cannot speak.

No words can come from this sad beak.

The first thing you read contains the clue:

An initial way to speak to you.)

"Phần cái mỏ vẫn là chỗ hoang mang nhất." Klaus nói.

"Leucophrys!" Sunny nói, nghĩa là "Em nghĩ em có thể giải thích nó - mấy con quạ mang thư đến."

"Sao được chứ?" Violet hỏi.

"Loidya!" Sunny trả lời, nghĩa là "Em chắc chắn không ai tới gần cái cây suốt đêm hết, rồi khi bình minh, tờ giấy rơi xuống từ tán cây bên trên."

"Em có nghe về bồ câu đưa thư." Klaus nói "Mấy con chim đó mang thư cho người khác. Nhưng em chưa bao giờ nghe quạ đưa thư."

"Có lẽ chúng không biết là chúng đưa thư." Violet nói "Mấy bạn nhà Quagmire có thể cột thư vào túi quạ bằng cách nào đó - bỏ vô mỏ chúng hoặc vào lông - rồi bài thơ rớt ra khi chúng ngủ trên cây Nevermore. Anh em họ chắc phải ở đâu đó trong làng. Nhưng ở đâu chứ?"

"Ko!" Sunny hét lên, chỉ vào bài thơ.

"Sunny nói đúng." Klaus nói phẫn khích "Nó nói 'Chúng tớ không thể nói cho đến lúc bình minh.'. Nghĩa là họ chuyển bức thư đi vào buổi sáng, khi lũ quạ đậu ở làng trên."

"Vậy thì có thêm một lý do để chúng ta lên làng trên." Violet đáp "Ta có thể cứu Jacques trước khi ông ấy bị đưa lên giàn hỏa thiêu, rồi tìm kiếm các bạn nhà Quagmire. Không có em, Sunny, chúng ta sẽ không biết nên tìm anh chị nhà Quagmire ở đâu cả."

"Hasserin." Sunny nói, nghĩa là "Không có anh, Klaus, chúng ta sẽ không biết cách cứu Jacques."

"Và không có chị, Violet." Klaus nói "Chúng ta sẽ không có cơ hội thoát khỏi làng này."

"Và nếu chúng ta cứ đứng ở đây." Violet nói "Ta sẽ không cứu được ai cả. Đi đánh thức Hector thôi, đi thôi. Hội Người Cao Tuổi nói họ sẽ đưa Jacques lên giàn hỏa thiêu ngay sau bữa sáng."

"Yikes!" Sunny nói, nghĩa là "Không còn nhiều thời gian đâu." Nên bọn trẻ nhà Baudelaire không mất nhiều thời gian đi vào kho, qua thư viện của Hector, nó to tới mức chị em nhà Baudelaire không thể tin được Klaus đã tìm thấy được thông tin hữu ích trong rừng sách và kệ sách này. Có mấy cái kệ cao tới nỗi bạn phải đứng trên thang mới tới được tầng trên cùng, có mấy kệ lại thấp tới nỗi bạn phải bò trên sàn mới đọc được cái tựa. Có mấy cuốn sách trông thật nặng nề, có mấy cuốn lại quá nhẹ để ở một chỗ, có mấy cuốn sách nhìn chán tới mức chị em nó hông thể tưởng tượng sẽ đọc chúng - nhưng cũng có nhiều cuốn sách vẫn còn chất thành đống lớn, hay trải ra đầy bàn sau buổi đọc sách đầu đêm của Klaus. Violet và Sunny muốn dừng lại xếp chúng một chút, nhưng chúng biết chúng không có nhiều thời gian.

Phía sau kệ sách cuối thư viện là phòng sáng chế của Hector, nơi Klaus và Sunny lần đầu tiên nhìn qua ngôi nhà bay khí cầu tự duy trì, một công trình vĩ đại. Mười hai cái giỏ không lồ, mỗi cái có kích thước một cái phòng nhỏ, xếp chồng lên nhau trong góc, được kết nối với nhau bằng các loại ống dẫn, ống nước, dây cộ, bao quanh mấy cái giỏ là mấy tấm kim loại lớn, khung lưới gỗ, bình thủy tinh, túi giấy, hộp nhựa, cuộn dây bện, cùng với một số thiết bị cơ khí lớn có nút, công tắc, bánh răng, và một đồng khí cầu chưa bơm. Ngôi nhà bay khí cầu tự duy trì quá sức bao la và đầy đủ làm hai đứa em nhà Baudelaire nhớ tới lúc tụi nó hình dung ra bộ não sáng chế của Violet, từng phần của nó quá sức thú vị làm Klaus và Sunny không

biết nên xem cái gì đầu tiên. Nhưng bọn trẻ nhà Baudelaire biết chúng không có nhiều thời gian nên thay vì giải thích phát minh này cho hai đứa em của mình, Violet bước nhanh tới một trong những cái giỏ mà Klaus với Sunny ngạc nhiên vì nó có giường cùng Hector đang ngủ.

"Chào buổi sáng." Người đàn ông đa năng nói, khi Violet nhẹ nhàng kêu ông ấy dậy.

"Nay là một buổi sáng đẹp trời." Con bé đáp "Chúng cháu đã tìm thấy nhiều thứ hay ho. Chúng ta sẽ giải thích mọi thứ trên đường lên làng trên."

"Làng trên sao?" Hector nói, bước ra khỏi giỏ "Nhưng lũ quạ đang đậu ở làng trên mà. Chúng ta làm việc ở làng dưới vào buổi sáng mà, nhớ không?"

"Chúng ta sẽ không làm bất kì việc gì sáng nay cả." Klaus nói chắc nịch "Đó là một trong những thứ chúng cháu cần giải thích."

Hector ngáp, vươn vai, dụi mắt rồi cười với tụi nhỏ "Rồi, bắt tay vào việc." Ông ta nói, dùng một câu thành ngữ có nghĩa là "Bắt đầu nói với ta về kế hoạch của mấy đứa đi."

Chị em nó đưa Hector ra khỏi phòng sáng chế, thư viện và chờ ông ta khóa cửa kho. Rồi khi chúng bắt đầu những bước đầu tiên trên vùng đất bằng phẳng về phía làng trên, bọn trẻ mồ côi nhà Baudelaire bắt tay vào việc. Violet kể cho Hector về những cải tiến nó làm trên sáng chế của ông ấy, Klaus kể về những thứ nó đọc được từ thư viện của Hector, Sunny kể - với sự phiên dịch của anh chị nó - về khám phá của nó làm thế nào mà bài thơ của Isadora được mang đến. Ngay khi bọn trẻ nhà Baudelaire trải cuộn giấy ra cho Hector đọc ba bài thơ, họ đã đến rìa làng trên đang bị bao phủ đầy quạ.

"Vậy là bọn trẻ nhà Quagmire đang ở đâu đó trong làng trên." Hector nói "Nhưng ở đâu?"

"Cháu không biết." Violet thừa nhận "Nhưng tốt hơn hết là chúng ta cố gắng cứu Jacques đầu tiên. Nhà giam làng trên ở đâu thế?" Violet hỏi Hector.

"Nó băng qua Đài Phun Nước Gia Cầm." Người đàn ông đa năng trả lời "Nhưng chắc chúng ta không cần phương hướng. Nhìn phía trước kia."

Bọn trẻ nhìn, có thể thấy một vài người dân cầm đuốc và bước về phía trước "Chắc qua bữa sáng rồi." Klaus nói "Ta phải nhanh lên."

Bọn trẻ nhà Baudelaire bước đi nhanh hết sức giữa đám quạ đang đậu trên mặt đường, còn Hector đang bước theo chúng với sự kìm kẹp, ngay khi chúng qua khúc quanh đến Đài Phun Nước Gia Cầm - hay ít nhất là những gì họ có thể thấy của nó. Đài phun nước tràn ngập quạ rung rinh đôi cánh trong nước để tắm táp buổi sáng, và bọn trẻ nhà Baudelaire khó có thể thấy một cái lông kim loại nào của cái tượng thấy góm. Qua khuôn viên là một tòa nhà với cửa sổ song sắt, mấy con quạ đậu trên song sắt, và mấy cây đuốc người dân mang theo đứng thành nửa vòng tròn quanh cửa ra vào. Người dân V.F.D đang đến nhiều hơn từ mọi phía, ba đứa nhỏ có thể thấy vài người Hội Cao Tuổi đội nón quạ đứng cùng nhau rồi nghe bà Morrow nói gì đó.

"Hình như ta vừa đến kịp lúc." Violet nói "Tốt hơn hết ta nên chia ra khắp đám đông. Sunny, em ở phía bên trái kia nha. Chị sẽ bên phải kia."

"Rõ!" Sunny nói, bắt đầu bò qua một nửa vòng người.

"Ta nghĩ ta sẽ ở đây." Hector nói âm thầm, nhìn xuống mặt đất, nhưng bọn trẻ không có thời gian tranh luận với ông ấy. Klaus bắt đầu bước đi xuống giữa đám đông.

"Chờ đã!" Klaus hô lên, di chuyển khó khăn qua đám người "Luật 2493 chỉ rõ rằng bất kì ai bị mang lên giàn hỏa thiêu có cơ hội phát biểu trước khi đốt lửa."

"Đúng vậy." Violet hét lên từ phía bên phải đoàn người "Lắng nghe Jacques nào!"

Sĩ Quan Luciana bước đến trước Violet, làm nó xém đập đầu vô cái nón bảo hiểm của cảnh sát trưởng. Bên dưới kính chắn của nón bảo hiểm, Violet có thể thấy môi son của Luciana mím một nụ cười nhỏ "Quá muộn rồi." Bà ta nói, một vài người dân quanh bà ấy lầm bầm đồng tình. Với một tiếng clunk! của đôi boot, bà ấy bước qua một bên để Violet thấy chuyện gì đã xảy ra. Từ phía bên trái đoàn người, Sunny bò qua đôi giày của người đứng gần nhà giam nhất, Klaus rướn người qua vai ông Lesko để nhìn rõ thứ mọi người đang nhìn.

Jacques đang nằm trên mặt đất với đôi mắt nhắm chặt, hai thành viên của Hội Người Cao Tuổi đang phủ một tấm vải trắng lên ông ta, như thể họ đang chăm giấc ngủ cho ông ấy. Nhưng đọc giả thân yêu ơi, tôi ước gì tôi có thể viết như vậy, nhưng ông ta không ngủ. Bọn trẻ nhà Baudelaire đã đến nhà giam làng trên trước khi người dân V.F.D có thể đưa ông ấy lên giàn thiêu, nhưng chúng vẫn không đến kịp lúc.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Lời Tác Giả](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)